

Kdysi
nejlepší přítelkyně.
Nyní
soupeřky na život
a na smrt.

Louise
Bagshawe

KARIÉRISTKY

Louise
Bagshawe

KARIÉRISTKY

Přeložila Ira Smolková

*Tato kniha je věnována
Barbáře Kennedy-Brownové,
mé skvělé přítelkyni*

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1995 Louise Bagshawe

All rights reserved.

Z anglického originálu *Career Girls*

(First published by Orion Books Ltd, Great Britain, 1995)

přeložila © 1997, 2016 Ira Smolková

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2016 Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

Druhé vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-430-0 (pdf)

Mé díky si zaslouží:

Jacob Rees-Mogg, Nicky Griffiths, Ed, Damian, Tiz, Margaret, Rod, James Robertson, James Ross, Nick Edgar, Alexia, Jeremy, Arabella, Stephanie, Melanie, Katherine, Harvey, Nick Little, Edna, Brenda, Marion, Tristram, Pete, Adrian, Alex, Jeremy Green, Sebastien a všichni mí přátelé z Christ Church a Unie – ty víš, koho myslím; Gary Williams, Andy Stevens, Luc Vergier, Rachel Robinsonová a všichni ze Sony International; Brian McWheat a Frank Hannon; naprosto skvělý Brian Celler; Tom a Claire Zutautovi; John a Gina Florescuovi, Tom Silverman z Tommy Boy; Suicidal Tendencies, Tom Abraham a spol.; Nigel Kennedy; John Watson a Colin Bell z London Records, James Harman, Rod MacSween, Dave Bates, C.R.A.B.S., Sean McAuley, Lizzie Radfordová, Roger Holdom, Vanessa Warwicková, Brent Hansen, Brian Diamond, Max Loubière, Lucy, Kate, Sandy, Paul, Paula a Barry z EMI a hlavně Keith Staton; Pippa, Belinda, Isabella a všichni z Biss Lancaster; Dawn Harrisová, Angelica Passantinová a rodina, a Claire Bryantová.

Zvláštní dík zasluhují: máma, táta, Tilly, James, Alice, Seffi a celá moje rodina; můj geniální agent, Michale Sissons, a báječná, výjimečná a velmi milá Fiona Battyová; moje skvělá redaktorka Rosie Cheethamová za její vedení, trpělivost a podporu a celý tým v nakladatelství Orion, zvláště Katie Popeová za všechno a Caroleen Conquestová, má technická redaktorka; Lisa Andersonová, Sharon Osbourneová, jedna z nejlepších manažerek na světě, moje hrdinka – nedokážu ani slovy vyjádřit vděčnost; Conrad Miles; Jane „Nebe je...“ Edwardsová; Fred „Dvorní šašek“ Metcalf; Nigel Huddleston a Chris Hall; Richard Hamer; Ged (vyslovuj „God“) Doherty, Lynn Seager; Andrew Snelling, jediný rock'n'rollový bankovní manažer; Cliff Burnstein, za jeho tři hodiny životní filozofie v Don

Valley; a Def Leppard, Joe Elliott, Phil Collen, Vivian Campellová, Rick Savage, Rick Allen a v neposlední řadě skvělý Steve Clark za jeho hudbu a inspiraci.

Nakonec můj velký dík zasluhuje nejvýstižněji pojmenovaný muž hudebního průmyslu, Peter Mensch, za to, že mě vzal s sebou na pořádnou jízdu.

ČÁST PRVNÍ

OXFORD

Kapitola první

Topaz vyběhla ze dveří prezidentovy kanceláře.

„Bože můj!“ vykřikla nadšeně. „Bože můj – to snad ani není možné! Mám to! Já jsem to dokázala! Nemůžu tomu uvěřit! Roweno, ty jsi geniální. Nevím, jak ti poděkovat...“

Znaveně klesla do jednoho z vyrudlých sametových křesel a z tváře si odfoukla neposedný pramínek zrzavých vlasů.

Rowena se s povzdechem odvrátila od počítače.

Podívala se na přítelkyni s úsměvem. „O čem to, prosím tě, mluvíš?“

„No přece *Timesy*! Četli v redakci můj článek, líbil se jim a chtějí ho publikovat. Pořád tomu nemůžu uvěřit. Jsem tak šťastná!“ vykřikovala Topaz.

„Topaz, to je bezvadné! To je vážně skvělé. Mám obrovskou radost,“ řekla Rowena. „Ty jsi fakt dobrá a oni můžou být rádi, že děláš právě pro ně.“

„To všechno ale jen díky tobě. Bez tebe bych to nikdy nesehnala.“

„Ale to přece není pravda, a ty to víš. Všechno, co pro tebe táta udělal, bylo, že se přesvědčil, že se tvůj článek dostal do rukou toho správného člověka. Stevens by ti to byl nikdy nevzal, kdyby se mu to nelíbilo,“ řekla Rowena. „Talent je přece to nejdůležitější,“ dodala.

„V tom případě ty nikdy nebudeš mít problém,“ opáčila Topaz.

Obě dívky se skvěle doplňovaly. Nikdo nepochyboval, že se z nich stanou nejlepší přítelkyně. Topaz Rossiová, nejztreštěnější, nejhluchnější a zdaleka nejpřitažlivější Američanka žijící v Oxfordu, a Rowena Gordonová, štíhlá atraktivní blondýnka s bezvadným vystupováním, každým coulem dcera gentlemana.

Topaz dělala s Rowenou interview pro univerzitní noviny *Cherwell*. Když byly obě ve druhém semestru prvního ročníku, vyhrála Rowena díky svým znalostem a schopnostem volby do spolku Union rekordním

počtem hlasů. Tehdy se u ní objevila průbojná Američanka s papírem a tužkou v ruce, připravena svoji konkurentku nenávidět. Rowena Gordonová, sebevědomá britská aristokratka, která fušuje do politiky na univerzitě místo toho, aby se usadila a dobře vdala, pomyslela si Topaz. Pohrdala takovými dívkami. Viděla v nich své nepřátele, své sokyně.

Když Rowenu poprvé uviděla, byla jejím vzhledem naprosto šokována. Rowena na sobě měla kostým od Armaniho, na který by musel prasknout Topazin rozpočet na celý rok. Decentně voněla, měla nádherné, dlouhé blond vlasy, bezvadný make-up a vkusné zlaté šperky.

„Proč myslíš, že jsi vyhrála tyhle volby?“ zeptala se Topaz monotónním hlasem.

Rowena se na ni chladně podívala.

Zatracení Američani! Jen se podívejte na tuhle holku! Elastické tričko pod prsa, o dvě čísla menší, aby vynikly její vnady, přiléhavou koženou minisukni, přinejmenším o tři palce kratší, než by se slušelo, a vyzývavě rudé, nepřilíš upravené kudrnaté vlasy. Chová se, jako kdyby jí to tu patřilo. Je mi jasné, jak ta se asi dostala do redakce univerzitních novin za necelý jeden semestr.

„Protože jsem se po celý semestr velice snažila a usilovně pracovala. Měla jsem i několik veřejných projevů a získala nejvíc peněz od sponzorů,“ odpověděla Rowena stroze. „Můžeš mi říct, proč zrovna ty se mnou děláš interview?“

„Protože jsem nejlepší redaktorkou v těchto novinách,“ vyštěkla Topaz podrážděně.

Chvilí mlčky hleděly jedna na druhou a potom se Topaz omluvně usmála a podala Roweně ruku.

Během následujících dvou týdnů se z nich staly dobré přítelkyně, což způsobilo nemalý údiv mezi těmi, kteří je obě znali: Rowenu, chladnou, rezervovanou, oplývající penězi, a Topaz, energickou Američanku italského původu, smyslnou, ctízádnostivou, jejímž jediným zdrojem financí bylo stipendium.

Ale mnoho lidí vůbec netušilo, kolik věcí mají tyto dvě na první pohled tolik odlišné dívky společných. Podle názoru jejich rodičů měly obě jednu velkou chybu: narodily se jako ženy.

Gordonovi z Ayrshiru byli potomky skotské venkovské šlechty. Jejich

rozlehlé pozemky se spolu s rodovým erbem dědily z otce na syna po celé generace až do té doby, kdy se Rowenin otec, Charles Gordon, stal otcem dcery, namísto tolik očekávaného a vytouženého syna. Roweninu narození předcházela tři neúspěšná těhotenství. Když byla Mary Gordonová hospitalizována v Guyově nemocnici v Londýně, její manžel zatím přemýšlel o jménu pro jejich syna – Richard, Henry, Douglas, William, Jacob. Ve tři hodiny ráno se konečně objevila ošetřovatelka.

„Je v pořádku?“ zeptal se Charles netrpělivě.

„Ano, vaše žena i dítě jsou v pořádku,“ odpověděla sestra s úsměvem. „Máte krásnou, zdravou holčičku.“

Gino Rossi se ocitl v podobné situaci jako Charles Gordon. Přestože byl otcem tří synů, toužil po dalším. Rozhodli se s manželkou, že to bude jejich poslední dítě a že mu věnují veškerou svou péči a lásku. Když se však narodilo děvče, cítil se být podveden. Co bude dělat Gino Rossi s dcerou? On, který neměl ani sestru. Rozhodl se, že výchovu dcery zcela ponechá na své ženě. Anna Rossiová pojmenovala dceru podle svého oblíbeného drahokamu, jehož červenou barvu se zlatavým odstínem měly vlasy dítěte – Topaz.

Pro Rowenu Gordonovou neexistovalo nic, po čem by mohla toužit. Měla vždy vše, co si přála. V šesti letech dostala poníka, když jí bylo sedmnáct, koupili jí rodiče auto. Nosila jen to nejluxusnější značkové oblečení, chodila na hodiny baletu, prázdniny trávila na horách, měla nejdražší a nejlepší doktory, zkrátka vše, co jejího otce napadlo. Cokoli, co by mu znemožnilo naplno prožívat to, co vůči své dceři ve skutečnosti cítil – hluboké zklamání, pocit, že byl podveden. Do Roweniných šesti let se jí téměř vyhýbal a i potom byly jejich vztahy víceméně formální. Byl k ní vždy zdvořilý, ale zároveň velice chladný. Vztah Mary Gordonové k dceři nebyl o nic lepší. Přičítala jí totiž změnu v manželově chování, jeho citové ochladnutí vůči ní. Proto když poslali Rowenu v sedmi letech na soukromou internátní školu, jediné, co její matka cítila, byla obrovská úleva.

Když bylo Roweně deset let, stalo se něco, co by už nikdo nečekal. Mary Gordonová ve svých jedenačtyřiceti letech otěhotněla a tentokrát se Charlesovi splnilo to, po čem tolik toužil: v sedmačtyřiceti letech se mu konečně narodil syn, James Gordon, jediný dědic majetku i nositel jména. Radost obou rodičů byla nepopsatelná, jejich největší přání se splnilo. Od té doby se Charles Gordon přestal o svoji dceru zcela zajímat. Ignoroval ji.

Rowena si začínala na to, jaký vztah k ní měli rodiče, postupně zvykat. Pochopila, že ani při sebelepším vůli na věcech nic nezmění. Její reakce byla prostá: uzavřela se zcela do sebe, vytvořila si svůj vlastní svět – svět, ve kterém se lze spolehnout pouze na sebe samu.

Dobré známky, které ve škole dostávala, pro ni přestaly být prostředkem k získání lásky rodičů. Její školní výsledky jí nyní otvíraly cestu na univerzitu, která pro ni znamenala nezávislost, a ta pro ni byla synonymem svobody.

Rowena s potěšením konstatovala fakt, že učení jí nečiní sebemenší potíže. Ve skutečnosti byla považována za nejnadanější studentku ve svém ročníku, což pro ni bylo něčím zcela novým. Být ze všech nejlepší se pro ni stalo jediným cílem. Cílem, kterému byla ochotna podřídit cokoli. Netrvalo dlouho a Rowena skutečně dosahovala nejlepších výsledků ve všech předmětech, snad kromě výtvarné výchovy. Jejimi soupeřkami a velkou konkurencí byly spolužačky Mary-Jane a Rebecca, obě veselé, společenské dívky, v kolektivu mnohem oblíbenější než Rowena. Staly se pro ni jakousi laťkou, jejíž překonání pro ni bylo důležitější než výsledná známka. Dostala-li Rowena pouhých 74 bodů ze sta, byla se svým výsledkem spokojena za předpokladu, že Becky a Mary-Jane dostaly 73 bodů.

Také Topaz Rossiová představovala pro svoji rodinu velké zklamání. Zatímco z Roweny se stala domýšlivá, chladná a nespolečenská dívka, Topaz často propadala depresivním náladám a prostřednictvím pláče si vynucovala pozornost svých rodičů. Tak, jak nepoddajně a neukázněně rostly její kudrnaté vlasy, ona sama vyrůstala v neposlušnou a nepoddajnou rebelku. Když začala flirtovat s chlapci, dostala od otce výprask. Když se začala líčit, musela za trest chodit každý den po dobu jednoho měsíce na mši. Její matka se snažila si ji zamilovat, ale sama cítila, že na to už nemá dost sil, patřičně silné nervy a tolik potřebnou toleranci. Topaz přece byla tak nevyzpytatelná! Odmítala naučit se vařit! Toužila po kariéře a nehledala si přítele jako ostatní dívky v jejím věku. Chovala se tak zvláště. Copak si neuvědomovala, že je dívka?

To, že se narodila jako dívka, pociťovala Topaz jako křivdu. Ve skutečnosti se podobala otci víc než kterýkoli ze synů; byla velice bystrá, prudká a vznětlivá. Byla příliš nezvladatelná a složitá na to, aby ji rodiče mohli

milovat. Anebo jí alespoň porozumět. Na základní škole nosila domů pouze jedničky. Na střední škole studovala s vyznamenáním!

Když bylo Topaz šestnáct let, rodiče si přáli, aby zanechala školy a šla pomáhat do obchodu. Topaz nechtěla o něčem takovém ani slyšet. Po tom, co jí řekli ve škole? Tvrдили přece, že má na to, aby šla studovat do Oxfordu. Řekli jí, že by mohla dostat stipendium na oxfordskou univerzitu! Pro to přece musela něco podniknout!

Když žádala o svolení otce, odmítl. Neobměkčily ho ani její slzy, ačkoli někde hluboko uvnitř cítil, že nedělá dobře a že už vůbec nejedná spravedlivě. Věděl, že pokud by takovou nabídku dostal Emiliano, byl by šťastný a na svého syna pyšný. Jenže v případě jeho dcery to bylo něco jiného. Proč mi pánbůh dal tři průměrné syny, kteří nikdy v ničem nevynikali, a dceru, to divoké, nevladatelné, ale nadměru bystré děvče s přirozenou inteligencí, o jaké se jejím starším bratrům mohlo pouze zdát? Jak je to jen možné, že tahle rozpustilá dívka předčí svým intelektem všechny ostatní členy rodiny?

Gino si řekl, že už kvůli svým synům, kteří by se mohli cítit ukřivdění, že jim vzdělání poskytnuto nebylo, zatímco jejich sestře ano, Topaz jeho svolení ke studiu rozhodně nedostane. Nesmí dopustit, aby dělala přijímací zkoušku na univerzitu. V osmnácti letech je dost stará na to, aby pomáhala doma své matce.

Topaz zachvátila vlna vzteku. Dobře, ať je tedy po jeho, pomyslela si. Jestliže se k ní otec otočil zády, udělá ona totéž. Tajně složila přijímací zkoušku, a jak už předem věděla, rozhodnutím univerzity jí bylo přiznáno stipendium.

O dva dny později si spakovala nějaké oblečení, rozloučila se s bratry a matkou a odjela taxíkem. Otec odmítl dát jí požehnání. Srdce jí bolelo, ale snažila se na to nemyslet. Už tu nejsou rodiče, kteří se o ni postarají. Musí se teď naučit spoléhat sama na sebe, poznat, jaké to je, stát na vlastních nohou.

Pro obě dívky znamenal Oxford cestu k nezávislosti, ke svobodě. Tehdy v létě představovalo toto překrásné historické město příležitost udělat si zde to nejlepší jméno. Pochopitelně za předpokladu, že k tomu vynaloží veškeré možné úsilí. Topaz i Rowena byly odhodlány obětovat cokoli.

Po ničem netoužila Topaz tolik jako stát se novinářkou. Přála si s kaž-

dým mluvit a všechno vidět na vlastní oči a bryskně o tom napsat zprávu, jasnou a výstižnou, pod níž by stálo její jméno a fotografie. Toužila lidi rozesmát, šokovat, zkrátka na ně zapůsobit. Přála si přimět lidi vidět svět stejnýma očima, jakýma jej viděla ona. Chtěla se stát dobrou pozorovatelkou, umět věci odhalit a patřičně objasnit, informovat, ale především zaujmout. A v neposlední řadě vydělat spoustu peněz.

Když Topaz přijela do Oxfordu, vystoupala po schodišti do svého pokoje, vybalila si z kufru věci a postavila na kávu. Potom sešla opět dolů, aby na vrátnici zapsala své jméno do seznamu nových studentů. Na vrátnici ležela spousta letáků a dotazníků od různých univerzitních spolků, hledajících nové členy mezi studenty prvních ročníků. Jeden z letáků byl od univerzitních novin *Cherwell*, kde hledali nové spolupracovníky do redakce. Topaz lístek přeložila a vsunula do peněženky. Všechny ostatní letáky zahodila, aniž by se obtěžovala je číst.

Rowena Gordonová měla zcela přesnou představu o tom, co by chtěla dělat. Bylo jí však jasné, že Oxford pro ni v tomto směru nebude příliš přínosný. Toužila totiž pracovat u nahrávací společnosti. Během posledních dvou let na střední škole Rowena, křehká dívka, všeobecně známá svou zdrženlivostí a plachostí, objevila rock'n'roll. Bylo to poprvé, kdy cítila, že je pod nějakým vlivem. Ten divoký, uchvacující rytmus hudby, image hudebníků a často až vulgární texty písní – to vše mezi jejími přáteli vzbuzovalo pohoršení. Rowenu to však neuvěřitelně vzrušovalo. Hard rock pro ni znamenal jakýsi jiný svět, zcela odlišný od toho, na který byla zvyklá. Je těžké popsat, co při poslechu takové hudby cítila. Bylo to tak zvláštní...

Rodiče se doslechli o dceřině posedlosti rockovou muzikou od vychovatelky z dívčí školy, kterou Rowena navštěvovala. Nedokázali si ale připustit, že by něco takového mohla být pravda. Jak jen by jejich bezproblémová dcera mohla propadnout něčemu takovému? Ne, to bylo prostě nemyslitelné! Ale vychovatelka trvala na svém. Jejím záměrem nebylo rodiče zarmoutit, chtěla je pouze upozornit na to, čeho si u Roweny, kterou znala několik let, v poslední době všimla a co oni vůbec nezaregistrovali. Měla na mysli sexualitu, která až dosud byla ukryta v Rowenině dívčím těle a která byla nyní naprosto nepřehlédnutelná. Její dětské rty se náhle proměnily v žensky smyslné.

Rowena si svá tajná přání moudře nechávala pro sebe. S hudbou bude muset prostě počkat, až dostuduje.

Hned v prvním semestru na koleji Christ Church se Rowena stala členkou oxfordského Unionu. Tento spolek byl obecně považován za jeden z nejprestižnějších a nejdůležitějších v Oxfordu, a proto si Rowena dala za cíl stát se jeho prezidentkou.

Většina studentů byla členy Unionu, který sídlil ve své vlastní budově uprostřed města. Zde vlastnil levný bar a sklípek, ve kterém bylo stále plno. Union byl odrazovým můstkem mnoha předních britských politiků – pozdějších poslanců a ministrů, kteří zde v době svých studií zastávali různé funkce. V rámci nejrůznějších debat a kulturních akcí tu během pouhého jednoho semestru vystoupily osobnosti jako Henry Kissinger, Jerry Hall nebo Warren Beatty.

Rowena neuměla psát tak jako Topaz, zato ale uměla řečnit. Naučila se, jak vést debatu, a uvědomila si, jak silně ji vzrušuje manipulovat s davem. S tolika různými lidmi, jejichž pohledy visely na jejích očích a ústech. Vidět tolik lidí dychtících po tom, co ona řekne.

Když probíhala v Unionu volební kampaň, zapojila se do ní také Rowena. Tahle práce ji nadchla; ty věčné spory, podepisování smluv, schůze a shromáždění. Líbily se jí různé řečnické obraty, i to, jak se členové Unionu titulovali – „madam knihovnice“, „vážený pane předsedo“, „ctěná lady ze St. Hildy“.

„Jak se připravuješ na příští týden?“ zeptala se jí teď Topaz tak, aby nebylo patrné, jak moc je pohlcena svým vlastním triumfem. Budou mě publikovat! No není to skvělý?! Budou mě publikovat! Být redaktorkou *Cherwellu* je jedna věc, ale tohle...!

„Je skvělé, že se ucházíte o místo prezidenta, madam knihovnice,“ dodala Topaz. „Po pravdě řečeno si ale nedokážu představit, že bys tu funkci skutečně získala.“

Rowena se šibalsky usmála. „Mám-li být upřímná, ani já ne,“ připustila. Gilbert je přece takový odpůrce žen, nesnáší feminismus. Jednou za semestr se konala prezidentská debata a rozhodovalo se tu, kdo z kandidátů bude dosazen do nejvyšších funkcí. Roweniným jediným vážným konkurentem byl tajemník Gilbert Docker, absolvent prestižní soukromé školy. Gilbertovi se zdál otřesný už ten fakt, že do Unionu byly ženy vůbec

přijímány, natož to, že by měly zastávat vedoucí funkce. Za starých dobrých časů mohly ženy pouze přihlížet spolu s ostatními diváky z galerie.

„Nemusíš se bát, *Cherwell* bude vždycky stát na tvé straně,“ ujistovala ji Topaz.

Rowena se usmála. „No dobře. Přinejmenším se ty a já můžeme na sebe kdykoli spolehnout. A teď bychom mohly zajít na pivo.“

Prošly Broad Street směrem ke King's Arms, podniku, hojně navštěvovanému studenty z univerzity. Většina turistů vymizela z ulic Oxfordu už před šestou hodinou. V tu dobu se město zcela vyliidnilo. Večerní vzduch byl příjemně vláhlý a prosycený vůní posekané trávy táhnoucí se ze zahrad Trinity College.

„Vidělaš tenhle týden Petera?“ zeptala se Rowena.

Peter Kennedy patřil k nejpoblárnějším studentům v Oxfordu a zároveň byl přítelem Topaz Rossiové. Chodili spolu několik měsíců, Rowenu jejich vztah doslova fascinoval. Zjistila totiž, že Peter pochází z podobných poměrů jako ona. Domnívala se, že to není zrovna typ chlapce, kterého by zajímaly dívky jako Topaz Rossiová. Zároveň si však uvědomovala, že ona sama zřejmě není jeho typ. Ale ať už to bylo jakkoli, Peter byl prostě úžasný.

„Ano,“ řekla Topaz a začervenala se. „Mám ho moc ráda. Myslím, že je velice... velice zajímavý.“

„Chceš říct, že je velice atraktivní,“ usmála se Rowena. „Co si budem povídat.“

Spiklenecky na sebe mrkly a vešly do baru.

„Skvělá práce, Topaz!“ volal na ni Rupert Walton od baru. „Slyšel jsem, že děláš pro *Timesy*.“

„Ahoj, Ruperte!“ mávla na svého kolegu z redakce *Cherwellu*.

„Čau, Rupe,“ pozdravila ho Rowena.

„Paní prezidentka přišla,“ řekl kousavě.

„Zatraceně, tohle neříkej!“ rozčilovala se Rowena, která se prodírala hloučkem lidí k baru.

„Prosila bych jeden gin tonik, pivo a něco pro Ruperta...“

„Dám si guinness, díky,“ řekl Rupert.

Razili si cestu ke stolu, kde seděla Topaz, společně s Chrisem Johnsonem a Nickem Flowerem, dvěma Roweninými kolegy z Unionu.

„Jen se na to podívej, Ruperte! Chceš si dát skleničku se slečnou Gordonovou a namísto toho se ocitneš na předvolební schůzi.“

„No jo, co se dá dělat,“ řekl Rupert. „Tak už to prostě chodí. Tihle lidi jsou asi blázni,“ dodal a poťouchle se usmál.

„Tak co, kluci, jak to vypadá?“ zeptala se Rowena.

„Christ Church je zcela jednotný,“ řekl Nick. „Ostatně vždycky byl. Zato od Orielu nemůžeme čekat žádnou velkou podporu.“

„No to je teda překvapení.“

„Hertford nám může dát celých sto padesát hlasů.“

„Díky bohu za ně,“ hlesla Topaz.

„To rozhodně,“ přidala se Rowena.

„Myslím, že můžeme počítat s podporou studentů z kolejí Lincoln a Sv. Peter. Problém ale asi bude s Balliolem. A spolehout se nemůžeme ani na lidi z koleje sv. Johna.“

„Proč myslíš?“ zeptal se Chris.

Nick pokrčil rameny. „Peter Kennedy se rozhodl podpořit Gilberta a jistě je ti jasné, co tohle pro nás znamená. Dokáže na svoji stranu přetáhnout spoustu studentů.“

V Roweně hrklo. Gilbert pro ni ve skutečnosti nepředstavoval velké nebezpečí. V případě Petera to ovšem bylo něco jiného.

Topaz se dotkla Rowenina rukávu. „Neměj obavy, já s ním promluví, zpracuju ho. Bude to dobrý, uvidíš!“

„Díky, jseš fakt poklad,“ řekla Rowena a v duchu si pomyslela, co jen by si bez ní počala. Nechtěla ale Topaz zatahovat do politiky, nechtěla, aby se musela rozhodovat mezi svou nejlepší přítelkyní a svým chlapcem. „Půjdu za ním sama. Tohle je přece můj problém, a proto si ho také sama vyřeším.“

Peter Kennedy versus Rowena Gordonová, pomyslel si Rupert, zatímco si prohlížel obě krásné dívky. Tak tohle bude ještě zajímavé.

Kapitola druhá

„Nevíte, prosím, kde tu bydlí pan Kennedy?“ zeptala se Rowena zdvořile.

Vrátný ji pozdravil pozvednutím buřinky. Rowena si nebyla jistá, patřilo-li to uctivé gesto jí, anebo Peterovi Kennedymu.

„Jistě, madam. Pan Kennedy má své pokoje ve Staré knihovně. Je to číslo pět v prvním patře.“

„Děkuji vám,“ řekla Rowena.

Pohled jí uvízl na prostorné vrátnici, která byla – stejně jako všechny ostatní vchody do univerzitních budov – zaplavena spoustou různých letáků a nabídek pracovních příležitostí. Všimla si, že pod oknem leží několik posledních zbylých výtisků *Cherwellu*, a hned po jednom sáhla. Časopis vycházel jednou týdně a obvykle byl studenty ihned rozebrán.

Christ Church byla největší a nejprestižnější kolej na univerzitě. Kolej sv. Johna byla ze všech nejbohatší a Oriel zase byl kolejí nejvíce opovrhovanou. Studenti ze Sv. Johna měli přezdívku „šedí mužičci“. Byli vždy skvěle připraveni, měli vynikající prospěch a byli předurčení k zastávání důležitých funkcí – jinými slovy, nudní idioti. O studentkách z Orielu se tradovalo něco podobného. Christ Church však vychovala dvanáct ministerských předsedů a devatenáct vicekrálů. Zdejší kolejní jídelna byla jedním z architektonických skvostů Anglie. Kolej měla dokonce svoji soukromou obrazárnu, pyšníci se obrazy od Michelangela a van Dycka.

Peter Kennedy jednoduše patří na tuto kolej. Usmála se. Stejně jako já.

Byla velice nervózní, když teď věděla, že Kennedy je na Gilbertově straně. Tak to přece nemůže nechat! Je tu proto, aby s ním o tom promluvila, aby mu to rozmluvila.

U vchodu do haly si všimla letáku, který upozorňoval na blížící se volby. Stála zde jména kandidátů a bylo tu i několik slov o tom, že porušení stanovených volebních pravidel bude neprodleně oznámeno J. Sandersovi.

Do chvíle, než budou pravidla pevně stanovena, nesmí se kandidáti o funkce ucházet.

Rowenu potěšilo, když si všimla, že na plakátu bylo za Gilbertovým jménem naškrábáno slovo „magor“. Také si nešlo nevšimnout rukou pečlivě vepsaného Topazina jména. Má kamarádka se stala sexuálním symbolem, pomyslela si s úsměvem. Tolikrát se snažila přimět Topaz, aby i ona kandidovala, ale marně. Topaz o tom nechtěla ani slyšet.

Rowena prošla křížovou chodbou, která vedla ke Staré knihovně. Dveře u schodiště byly z masivního těžkého dřeva a měly obrovskou kovovou závoru, takže působily trochu jako vrata od žaláře. Možná sem zavírali protestanty za doby královny Mary, nechávala se Rowena unášet svou bujnou fantazií.

Vyběhla po úzkém schodišti a srdce jí bušilo, když klepala na dveře Kennedyho pokoje. Otevřel jí vysoký, opálený mladý muž. „Slečno Gordonová, rád vás poznávám,“ řekl. „Čekal jsem vás. Nepůjdete dál?“

Rowena vstoupila do nejluxusněji zařízeného studentského pokoje, jaký kdy viděla. „Děkuji,“ řekla. „Říkejte mi, prosím, Roweno, pane Kennedy.“

„Pouze pod podmínkou, že vy mě budete oslovovat Petere,“ řekl s úsměvem a nabídl jí křeslo. „Chodím s tvojí nejlepší přítelkyní, Roweno, a tak se divím, že jsme se dosud nesetkali.“

„To je pravda,“ přisvědčila Rowena, která se v té chvíli přistihla, že žárí.

Bože, ten kluk byl tak nádherný! Měl na sobě tmavomodrý dres veslařského klubu, jehož barva podtrhovala jeho bleděmodré oči a nádherné blond vlasy. Díky své výšce a tělesné konstituci dělal na Rowenu dojem staršího, než ve skutečnosti byl. Odhadovala by ho tak na pětadvacet let, a ne na necelých třiadvacet, kolik mu ve skutečnosti bylo. Zařízení pokoje svědčilo o vytríbeném vkusu jeho majitele; starožitné nástěnné hodiny, obrazy, které nemohly nebýt originály. Peter Kennedy studoval na anglistice pod vedením legendárního Richarda Hamera, jedné z největších kapacit zde v Oxfordu. V jeho knihovně si však Rowena všimla i několika učebnic ekonomie. Nemohla přehlédnout ani dva páry vesel, opřené v rohu pokoje. Věděla, že Peter patří k nejlepším veslařům za Oxfordskou univerzitu.

„Kávu?“ zeptal se.

„Ano, děkuji,“ odpověděla Rowena. Snad to bude o něco jednodušší, když na ni jeho krásné oči nebudou hledět z té výšky.

„Předpokládám, že víš, proč jsem přišla,“ řekla. „Slyšela jsem, že v tomhle semestru ses rozhodl podpořit Gilberta Dockera. Doufám, že ti je jasné, že bez tvé podpory nemám ve volbách sebemenší šanci.“

„Mohla bys mi vysvětlit, jaký může mít ve volbách vliv pouhý jeden hlas?“ zeptal se chladně, zatímco připravoval kávu.

„Nejsem si jistá,“ řekla Rowena, zatímco zvažovala, potěší-li ho její upřímnost, „ale raději bych neriskovala. Víím, jak oblíbený jsi mezi studenty, jaký vliv měl tvůj hlas ve volbách do Old Etonian, ve volbách do sportovního klubu a“ – zaváhala – „jaký máš vliv na ženy...“

Peter jí podal kávu.

„Nevím o ničem, co by Gilbertovi pomohlo tolik jako to, že ho podpoříš právě ty.“

Seděl naproti ní a pozorně si ji prohlížel. Líbila se mu. Dlouhé blond vlasy, zelené oči, štíhlé nohy – pravá anglická lady. A určitě ještě také panna.

„Ale proč bych tě měl podpořit?“ zeptal se. „Gilbert je synem otcova přítele. Musela bys mít skutečně dobré argumenty, abys mě dostala na svou stranu.“

Bože můj, pomyslela si Rowena. On o tom snad skutečně uvažuje. Vážně ho zajímají mé schopnosti pro vykonávání té funkce?

„Jsem nejlepší kandidátkou široko daleko,“ řekla. „A o tobě se, Petere, říká, že jsi jedním z nejnadanějších studentů tady.“

Pobaveně se usmál. Tak tohle bylo opravdu mazané!

„Jako tajemnice jsem se postarala, aby se zvýšil počet kulturních a společenských událostí konajících se na univerzitě a zasloužila jsem se o vysoké zisky z různých zábavních akcí. Jako knihovnici se mi podařilo udělat interview s lidmi, jako jsou David Puttnam či Mick Jagger. Měla jsem projev za Oxfordskou univerzitu na světovém šampionátu. Zatímco Gilbert touží po jediném – mít napsaný titul ‚Prezident spolku Union‘ na své vizitce. A i kdyby se mu podařilo volby vyhrát, nevěřím, že by se někdy obtěžoval pořádáním debat.“

Kennedy souhlasně přikývl. „Budu potřebovat víc času, abych se mohl rozhodnout. Nemůžu ti dát okamžitou odpověď.“

Rowena vstala, příjemně překvapena, a podala mu ruku na rozloučenou.

Něžně ji uchopil a políbil. „Ta Topaz je vážně hrozná,“ řekl. „Takhle tě

přede mnou schovávat... Kdybych měl tu čest seznámit se s tebou dřív, nikdy by se nestalo, že bych upřednostňoval Gilberta před tebou.“

V té chvíli jí blesklo hlavou, proč se Peter musel dát dohromady právě s Topaz. Nemohla pochopit, že si vybral zrovna Američanku.

„Díky, že sis našel čas,“ řekla. „Ještě se ozvu.“

Obě dívky seděly v Topazině malém pokojíku v Hall Building na koleji svaté Hildy, pily čaj z velkých hrnků a probíraly se starými čísly *Cherwellu* ve snaze vybrat z nich ty nejlepší články od Topaz. Pokoj, ve kterém Topaz bydlela, patřil kdysi jednomu profesorovi, který se později přestěhoval. Místnost byla potom přepažena, čímž vznikly dva menší pokoje, které byly nyní určené studentům z nižších ročníků. Topaz patřila půlka širokého okna s překrásným výhledem do Hildiných zahrad plných kvetoucích růží a zimolezů. Obě dívky to tu milovaly a s chutí zde trávil svůj volný čas.

„Bože, jak já jsem unavená,“ vzdychla Topaz. „Ty zatracený počítače se ve tři ráno rozbily a my jsme museli vstát a jít to všechno přepsat. Dala by se prázdná plechovka od koly použít jako popelník? Ty myslíš, že ne? No tak nic.“

Rowena se zasmála.

„Zítřka mám mít referát z Moliéra a musím tam jít, protože jsem chyběla už minule. To znamená, že se na to budu muset podívat a něco vyhledat, abych tam těm namachrovančům ukázala, jak jsem dobrá. Jenže já vím, že to určitě zvorám. Nic se mi teď nedaří, štve mě to!“ stěžovala si Topaz.

„Tebe pořád něco štve, Topaz,“ konstatovala Rowena.

„Koupila jsem ti dárek,“ usmála se Topaz a podala jí poslední výtisk časopisu *Vanity Fair*. „Je tam velký článek o Davidu Geffenovi.“

„To je skvělý!“ radovala se Rowena a začala zuřivě listovat časopisem. „David Geffen...“

„... je prostě božský! No jo, vždyť já vím,“ smála se Topaz.

Rowena obdivovala Davida Geffena, proslulého amerického hudebního magnáta, kterému se podařilo proslavit dvě původně nevelké a bezvýznamné nahrávací společnosti. Začínal z ničeho a stal se milionářem. Nad Roweninou postelí visel rozsáhlý článek o tomto muži, vystřižený z *New York Times*.

„Přála bych ti, aby sis mohla někdy popovídat se svým velkým vzorem – Tinou Brownovou.“

„To bych strašně ráda,“ vzdychla si Topaz, která o tom už dávno snila. Tina Brownová byla mladá, atraktivní žena a navíc vynikající novinářka. Topaz ji zbožňovala a měla ji za svůj vzor. Tina vystudovala Oxfordskou univerzitu a za svoji zatím nepříliš dlouhou profesní kariéru měla na svém kontě už ne jeden úspěch. Stala se šéfredaktorkou časopisu *Vanity Fair*, který byl podle Topazina názoru ještě lepší než proslulý *Cosmopolitan*. „Chtěla bych dokázat to, co ona,“ řekla Topaz zasněně.

„Ale ty máš přece *Cherwell*!“

„Jak můžeš srovnávat *Cherwell* s *Vanity Fair*?“ zeptala se Topaz dotčeně.

„Ale vždyť jsi teprve na začátku,“ trvala Rowena na svém. „A pomohlo ti to přece dostat se k *Timesům*.“

„Jo, to máš pravdu,“ usmála se Topaz a její špatná nálada jako by se vypařila. „A jak si vedeš ty?“

„Já jsem v pohodě,“ prohlásila Rowena sebevědomě. „Nějaký Gilbert Docker? Toho hravě zvládnou!“

„Co ti říkal Peter?“ zeptala se Topaz a lehce se při tom začervenala, což u ní nebylo zrovna obvyklé. Vždycky když mluvila o Peterovi před Rowenou, cítila se jaksi provinile. Případala si hříšná. Rowena, ačkoli to Topaz zaráželo, byla ještě stále panna.

„Řekl, že si to ještě musí rozmyslet,“ odpověděla Rowena. „Uvidíš se s ním dnes večer?“

„Ano, uvidím,“ přikývla Topaz. Byla ráda, že za ním zašla Rowena sama. Nebylo by jí zrovna příjemné mluvit s Peterem o věcech, jako je politika.

Na chvíli se obě dívky odmlčely.

„Chci ti jen říct, abys ve vašem vztahu rozhodně pokračovala,“ řekla Rowena po chvíli.

Topaz pod sebou cítila vláhu večerní rosy, kterou v tuto dobu byla pokrytá celá louka. Byli nedaleko břehu řeky a starobylé město za jejich zády se pomalu ukládalo k spánku. Bože, bylo to tak nádherné! V New Yorku nikdy nebyly vidět hvězdy kvůli té spoustě zářících neonů – a tady jich bylo plné nebe!

Topaz nohama objala Peterovo tělo a s rozkoší vychutnávala jeho doteky. Zbožňovala jeho sílu a nevidalo by jí, kdyby na některých místech trochu víc přitlačil. Ale to nebyl jeho styl – sex byl pro Petera především uměním.

Začal ji hladit, nejdřív na bocích a potom postupoval níž, až k místu, kde jeho prsty ucítily jemné chvění, a Topaz tiše zasténala. Věděl přesně, na kterých místech se jí dotýkat. Líbilo se mu, jak slastně se svíjela pod jeho rukama.

„Teď, miláčku,“ hlesla a Peter do ní začal pomalu pronikat. Tempo jejich milostného aktu se stupňovalo a Topaz hlasitě vzdychala. Možná že právě teď jde někdo přes louku. Možná že je někdo pozoruje. Její vzdechy byly stále hlasitější. Blížila se vyvrcholení. Tlak v podbříšku se náhle uvolnil a Topaz roztrásla vlna orgasmu. Peter dosáhl vyvrcholení a spočinul na jejím těle.

Topaz ho políbila na rameno. „Byl jsi fantastický,“ řekla.

„Já? To ty jsi byla skvělá!“

Leželi vedle sebe, oba zcela vyčerpaní.

„Je to tu tak kouzelné, romantické,“ řekla Topaz. „Je to až neuvěřitelné.“

Byla v tu chvíli neskutečně šťastná. Peter k ní byl tak něžný, byl tak ohleduplný a vynalézavý. Ti neohrabaní kluci tehdy v Brooklynu by něčeho takového nikdy nebyli schopni. A to si otec představoval, že si jednoho z nich vezme za manžela! Kdyby tak Gino mohl vidět tohoto okouzujícího, bohatého gentlemana!

„Jsem rád, že se ti to líbilo,“ řekl konečně Peter. Natáhl se pro sako, vyndal z něj krabičku cigaret a jednu si zapálil. Kouř stoupal do tmy, bílý a voňavý.

„Dnes se u mě stavovala tvoje přítelkyně Rowena. Bylo to ohledně její kandidatury do Unionu. Chtěla, abych svůj hlas nedával Gilbertovi a podpořil ji.“

„Ano, říkala mi o tom,“ řekla Topaz opatrně. Všimla si totiž jedné věci – jakmile přijde řeč na záležitosti týkající se Unionu, jde vše ostatní stranou.

„Problém je v tom, že já jsem to Gilbertovi už závazně slíbil,“ konstatoval Peter. „Není ti zima, miláčku? Ještě bych mohl svůj postoj změnit, ale myslím, že by to působilo dost hloupě.“

Topaz se k němu přitulila. Stále ještě byla rozechvělá z jeho doteků. „Vy muži se někdy neumíte rozhodnout,“ prohodila s úsměvem.

Peter ji objal a s rozkoší laskal její ňadra. Být s Topaz Rossiovou bylo tak příjemné. Byla vášnivou milenkou, stále něčím nadšená a veselá. Trochu ho zaráželo, že její nejlepší kamarádka byla zrovna Rowena Gordonová. Byly přece tak odlišné. Najednou se mu vybavila Rowena, když seděla v jeho pokoji. Ty zářící blond vlasy. To půvabné držení těla. Její sebevědomé vystupování. Jestliže milování s Topaz bylo jako objevování nových, cizích krajů, rozhovor s Rowenou Gordonovou by se dal přirovnat k pohledu do zrcadla. A to připadalo Peterovi neméně zajímavé.

„Nech to na nás, zlato,“ řekl. „My už nějaké řešení najdeme. Řekni své kamarádce, ať se za mnou ještě zastaví.“

Kapitola třetí

„Moc tě o to prosím, Topaz,“ žadonila Rowena a nervózně si žmoulala manžety u saka.

Obě dívky šly směrem k řece. Blížila se polovina semestru, doba, kdy se každoročně konají veslařské závody. Každá kolej dala dohromady dva týmy – jeden ženský a jeden mužský. Výjimkou byla kolej sv. Hildy, kde byly pouze ženy, a tým mohl být tudíž jen jeden – ženský. Veslařské závody byly považovány za velice prestižní záležitost a všichni studenti k nim podle toho přistupovali. Také Topaz sestavila dva týmy ze členů redakce *Cherwellu*. Počasí nemohlo být lepší – slunce pánilo, vodní hladina se třpytila. Přestože bylo teprve devět hodin ráno, bylo zde už tolik nedočkavých studentů, že si mezi nimi Topaz s Rowenou jen obtížně razily cestu. Jindy by touhle dobou ještě obě dvě spaly.

„Ne! Proboha, pokolikáté už?! Jednou jsem řekla ne a myslela jsem to naprosto vážně,“ odpověděla Topaz podrážděně. „Nebudu o tom s Peterem mluvit. Nechci se do toho plést. Jasný?“

„Chápu tě, ale potřebuju tvoji pomoc,“ řekla Rowena, která se nedala odradit. „Když už ho nezískám na svoji stranu, nesmím aspoň dopustit, aby dal svůj hlas Gilbertovi.“

„Jak si to, prosím tě, představuješ?“ zatvářila se Topaz nechápavě. „On je můj kluk a já vím, že ta věc je pro něj stejně důležitá jako pro tebe. A když se mu do toho začnu plést tím, že ho budu přesvědčovat, aby udělal, co sám udělat nechce, jedině, čeho docílím, bude, že se mu znechutím. Ten ničema Gilbert Docker a celý ty zatracený volby mi jsou absolutně ukradený.“

„Jo, to chápu, ale...“

„Ne, žádný ale,“ skočila jí do řeči. Rowena se až lekla, jak drze a provokativně teď vypadala její přítelkyně. Měla na sobě džínové šortky, pevně

obepínající její pěkně tvarovaný zadek, a křiklavě žluté, přiléhavé tričko, zdůrazňující dokonalé vnady. Pocítila prudkou závist, kterou však okamžitě vystřídal pocit viny.

„Budeš s ním prostě muset promluvit sama, Roweno. Beztak jsi v tom nejlepší...“

„Zdá se mi, že ty jednoduše odmítáš připustit, že by mohl mít taky nějaké chyby,“ řekla Rowena opatrně.

Topaz se na chvíli zamyslela. „Klidně si myslí, že jeho názory a postoje nestojí za nic, ale věř mi, že on sám špatný není. Beztak si ho nakonec budeš muset oblíbit. Budeš s ním přece tančit na naší svatbě! Podle toho, co se píše v knihách, to tak družičky běžně dělávají.“ Záhadně se usmála.

„Svatba! Nezdá se ti náhodou, že to trochu uspěcháváš?“ zděsila se Rowena.

„Možná. Ale už o tom nemluvme,“ zaprosila Topaz. „Nechci se s tebou hádat. A chci, abys věděla, že se nebudu míchat do záležitostí ohledně politiky. V tom se mnou prostě nepočítej, oukej?“

„Tak dobře,“ rezignovala Rowena a dívala se kamsi mimo. Spolkla, co měla na jazyku. „Uvidíme se později, Topaz, ano? Jdu se mrknout, jak si naši vedou.“

„Jasně,“ přikývla Topaz a dívala se za Rowenou, která odcházela směrem ke stánku s občerstvením.

Rowenou cloumal vztek, ale snažila se nedat na sobě nic znát. Nechtěla, aby na ní její známí poznali sebemenší náznak rozladění. Šla pomalu, vlnila se v bocích a každého, kdo jí připadal alespoň trochu povědomý, obdařila oslnivým úsměvem.

Slušelo jí to a věděla o tom. Krásná a šťastná, sebevědomá a především osobitá. Sluneční paprsky dodávaly jejím vlasům až platinový nádech. Dlouhé bavlněné šaty splývaly po jejím štíhlém těle. Měla decentní make-up: nenápadnou rtěnku a béžové oční stíny. Svým způsobem byla stejně sexy jako Topaz Rossiová.

Ale byla to Topaz, kdo chodil s Peterem Kennedym, ne Rowena. Proč jen to pro mě nemůže udělat? Proč musím s tím zatraceným klukem jednat osobně? Kdybych já chodila s člověkem od novin, přimluvila bych se u něj, kdyby mě o to Topaz požádala...

Od řeky se ozývalo hlasité skandování nadšených diváků. Na vodě bylo mertonské ženské družstvo a jen kousek za ním družstvo z Orielu.

„Merton, do toho!“ křičela. Mezi Mertonem a Orielem byla odjakživa rivalita. Každý teď fandil spíš mertonskému týmu.

„Jo, makejte!“ ozvalo se za ní. A najednou jí někdo zezadu zakryl oči.

„Hádej, kdo je to?“ zaseptal jí hlas přímo do ucha. Byl to hluboký, mužský hlas.

„Okamžitě mě pusť, Kennedy,“ trhla sebou Rowena.

„Jak jsi to uhádla?“ podivil se.

„Co ty tady děláš?“

Povytáhl obočí. „To samé, co ty. Fandím Samovi a ostatním z Boats.“ Pokynul směrem k týmu z Christ Church, nastupujícímu v čele s kapitánem Samem Wilsonem, čekajícímu na odstartování závodu. „Jsi tu přece kvůli nim, nemám pravdu?“

„Samozřejmě,“ odsekla.

Zatraceně. Proč se na mě takhle dívá? Prohlíží si mě od hlavy k patě. Co si proboha myslí, že teď udělám? „Kde máš Topaz?“ zeptala se kousavě.

„Nejsem tu s Topaz,“ odpověděl.

„Jsi tu snad proto, aby sis oživil vzpomínky na svůj loňský úspěch?“ škádlila ho.

Loni byl Peter Kennedy kapitánem týmu Boats a zasloužil se o rekordní vítězství Christ Church. V té souvislosti se tehdy mluvilo dokonce o olympijských hrách, ale Kennedy se nakonec rozhodl vzdát kariéry sportovce ve prospěch příprav k závěrečným zkouškám. Letošní kapitán týmu Boats, Sam Wilson, má – podobně jako Kennedy – všechny předpoklady pro získání vítězného titulu pro svůj tým a olympijský trenéři, jako například Johnny Searle, stále dychtivě shánějí mladé, nadějně hvězdy.

„Ty víš, jak se druhého dotknout,“ řekl Peter, aniž by z ní spustil oči. Uvědomoval si dvojsmyslnost toho, co právě vyslovil. „Veslování pro mě pořád hodně znamená.“

„To jsem si všimla,“ řekla Rowena, zaskočená jeho nenadálou blízkostí. Svoji tváří se téměř dotýkala jeho široké, opálené hrudi. Peter Kennedy by se skvěle vyjímal na kterékoli z kalifornských pláží.

„Snažíš se mě svést?“ zeptal se Peter, když přistihl její oči na svém těle.

V Roweně se zastavil dech. Zatraceně, kde jenom ta Topaz může být? blesklo jí hlavou.

„Nebud' směšný,“ odsekla chladně.

„Možná že bys mě měla svádět,“ navrhol Peter s provokativním úsměvem. „Chceš přece, abych ti pomohl, nebo snad ne?“

„Ne tak, jak ty si myslíš.“

„No tak, netvař se tak nabroušeně. Jen jsem tě chtěl trochu poškádlit,“ řekl a chytil ji kolem pasu. „Topaz by nechtěla, abychom se hádali.“

Aniž by si to připustila, jeho dotek jí byl víc než příjemný.

Peter Kennedy se usmíval.

„Roweno! Petere! Pospěšte si!“ křičel James Gunn, jejich známý, a tlačil je do davu fanoušků Christ Church. „Málem jste to zmeškali! Za chvíli startujeme.“

Rowena se najednou ocitla uprostřed davu, obklopena spoustou těl v univerzitních barvách. Byly tu snad stovky lidí, skandujících, křičících a tleskajících. Najednou ji v té tlačenci někdo obejmul. Nebránila se, vlastně ani nemohla. Dav šílel.

„Dělejte! Makejte!“

Najednou ucítila, jak ji někdo pevně uchopil a zvedl nahoru, tak lehce, jako by byla jen hadrová panenka. Ocitla se nad hlavami všech ostatních v davu. Když se podívala dolů, uvědomila si, komu sedí na ramenou. Nebyl to nikdo jiný než Peter. Měla perfektní přehled o okolním dění.

V rozkroku ucítila Peterův svalnatý zátylek. Bylo to příjemné.

„Sundej mě,“ řekla mírně.

Ušklíbl se. „Možná později.“

Osmiveslice vyrazila neskutečnou rychlostí kupředu. Netrvalo dlouho a dostihla první loď Orielu. Fanoušci na břehu začali být nepřítelští. Křičeli a povzbuzovali své favority a nadávali rivalům. Peter běžel s Rowenou na ramenou podél břehu za osmiveslicí. Rukama jí pevně tiskl stehna nedbaje na její protesty. Zdálo se, že její váha mu ani v nejmenším nečiní potíže.

Rowena křičela, skandovala a šílela s davem. Byla k nepřehlédnutí. Vysoko nad hlavami ostatních, podobně jako vlajka ve větru, vlála její blond hříva.

„Dokázali to!“ křičel Peter a jednou rukou obratně sundal Rowenu ze

svých ramen. Napřímila se a začala si uhlazovat šaty. Cítila se najednou trapně a nevěděla co říct.

„Zase jsme vyhráli,“ opakoval Peter nadšeně.

„Díky, Petere,“ řekla tiše Rowena.

Teatrálně uchopil její ruku a políbil ji. „Bylo to fajn, nezopakujem to někdy?“ navrhl sebevědomě.

Rowena Gordonová se zarděla a bez odpovědi odešla.

V redakci *Cherwellu* bylo rušno. Zbývaly pouhé dva týdny do začátku voleb do Unionu. Každý další den přinášel nové zvěsti, nové úskoky, zlo-
myslné lži a klepy; Tori odstoupila, Joss se zhroutil, opoziční kandidáti se
prý spolu vyspali... To se Topaz líbilo. Byl to sen každého redaktora.

Samozřejmě že zpráva číslo jedna se týkala tajné spolupráce Roweny
Gordonové s Peterem Kennedym. V případě, že by Peter Rowenu ve vol-
bách podpořil a ona byla zvolena, byla by po pěti letech první ženou ve
funkci prezidenta. Gilbert Docker nutně potřebuje Peterovu podporu,
aby ve volbách uspěl.

Po každém setkání Roweny nebo Gilberta s Peterem Kennedym se
v *Cherwellu* objevily nové zprávy. Nebyla to však Topaz, kdo o tom psal.
Topaz nechtěla psát o záležitostech týkajících se její nejlepší přítelkyně.
Ve svých článcích se zaměřovala na Gilberta. Zmiňovala se o jeho sklonech
k diskriminaci žen a nechutných praktikách jeho stoupenců. Její články pat-
řily mezi studenty k nejčtenějším. Její kolegyně z redakce dokonce přinesla
zprávu o tom, jak jeden z Gilbertových příznivců zarazil pětadvacet centi-
metrů dlouhý nůž do dveří Gilbertovy oponentky – Roweniny stoupen-
kyně. Topaz byla u vytržení. Bude z toho palcový titulek pátečního vydání.

Jedinou věcí, které Topaz nebyla schopna, bylo podávání zpráv o Pete-
rovi. Rowena ji tento týden třikrát prosila, aby se o něm ve svém článku
alespoň zmínila, ale ona pokaždé odmítla. Přestože věděla, jak je to pro
Rowenu důležité, nemohla kvůli tomu riskovat ztrátu svého přítele.

„Neviděla jsi tu někde můj návrh inzertní rubriky?“ zeptal se Rupert,
který se právě protahoval s plným šálkem kávy v ruce mezi dvěma foto-
kopírkami. „Vím určitě, že jsem to nechal ležet někde na stole...“

Topaz jen zavrtěla hlavou, zamyšlená nad případem onoho nože
zapíchnutého ve dveřích. Lidé z vedení koleje nůž ze dveří pokoje Lisy

Grayové vyjmuli, a Topaz teď přemýšlela nad tím, zda by bylo možné zarazit do dveří podobný nůž a pořídit tak fotografii pro jejich časopis.

„Hledáš to zbytečně,“ řekla Gareth Kellyová. „Máme už spoustu věcí do inzertní rubriky od McKinseyho.“

„Najdu to,“ utrousil utrápený redaktor. Sebastien Rupert byl trochu roztržitý a nepořádný, ale jinak skvělý novinář. Topaz si tím byla jistá. Do *Cherwellu* psal o skutečných případech, o kterých se doslechl od studentů: o problémech studentů, žijících jen s jedním z rodičů, o obtěžování studentek jejich profesory. Seb byl první člověk z redakce, který jí gratuloval, když se dozvěděl, že bude psát pro *The Times*.

„Tady to je,“ zvolala redaktorka Jane Edwardsová. Rupert pro svůj elaborát s omluvným úsměvem natáhl ruku, přitom zvedl telefon a polil si stůl kávou.

„*Cherwell*. Ano.“ Zakryl rukou sluchátko a zeptal se: „Kdo myslíte, že volá?“

Mrkl na Topaz. „To je pro tebe. Geoffrey Stevens z *Timesů*.“

Topaz dychtivě natáhla ruku po sluchátku.

„Slečna Rossiová?“ ozvalo se na druhé straně.

„Ano, u telefonu,“ snažila se nedat najevo, jak je rozrušená.

Před dvěma dny jim poslala svůj článek. Co když se jim to nelíbilo?

„Tady Geoffrey Stevens,“ představil se muž. „Včera jsme dostali váš článek. Chtěli bychom vědět, jestli by vám nevadilo, kdybychom ho otiskli jinde, než bylo původně v úmyslu.“

Topaz bušilo srdce. Nebylo to dost dobré, aby to mohli dát do té přílohy. „Co máte na mysli?“ zeptala se.

„Myslím jen, že do té přílohy je vašeho článku škoda,“ řekl Stevens. „Dával jsem to čist šéfredaktorovi a ten souhlasil, že bychom to mohli dát do hlavní části novin.“

Topaz se musela opřít volnou rukou o stůl. Byla jako omráčená. Nebyla s to cokoli odpovědět.

„Vím, na co myslíte,“ pokračoval Stevens. „Chtěla byste vědět, ve kterém čísle bude váš článek otištěn. Ale to vám zatím nemohu přesně říct. Momentálně máme k uveřejnění spoustu materiálu, ale jste-li ochotna čtrnáct dní počkat, objeví se váš článek za dva týdny v pondělním vydání. Bude vám to tak vyhovovat?“

„Ano, jistě,“ souhlasila Topaz, která se snažila nedat svou radost příliš najevo.

„To je skvělé. Věděl jsem, že se na vás mohu spolehnout. A máte-li nějaké další příspěvky k uveřejnění, pošlete mi je, prosím. Stále hledáme nové talenty.“

„Děkuji vám. Zcela určitě něco pošlu,“ řekla Topaz. Zavěsila a konečně zvedla oči k pěti obličejům plným očekávání.

„Pane bože!“ vykřikla. „Vyšlo to!“

Rowena svědomitě připravovala svoji volební kampaň. Měla několik veřejných projevů, během nichž získala na svoji stranu spoustu studentů. Snažila se, jak jen to šlo. Nechtěla nic ponechat náhodě. Chtěla se stát prezidentkou Unionu.

Tolik po tom toužila.

Udělala by cokoli, jen aby ve volbách zvítězila.

Ale v tom byl právě ten problém – ať dělala, co dělala, mělo to pokaždé určitou spojitost s Peterem Edwardem Kennedym, přítelem její nejlepší kamarádky, Gilbertovou jedinou záchranou. Peter byl jediný člověk, který jí mohl pomoci k vysněné kariéře.

Od jejich prvního setkání tvrdil Kennedy pokaždé něco jiného. Ano, určitě se přikloní na její stranu. Ne, to nemůže, dal už přece Gilbertovi své slovo. Ale Gilbert přece diskriminuje ženy a je oportunist a prospěchář. Ne, Gilberta tedy volit nebude. Nebyl si však ještě zcela jistý...

Rowena věděla, že takhle to nejde. Přestože ji to trápilo, snažila se nedat na sobě nic znát. Věděla, že je schopná udělat cokoli, jen aby získala Petera na svoji stranu. Nelitovala času a chodila za ním třeba i čtyřikrát do týdne. To jí přece stálo za to.

Rowena Gordonová, která byla pověstná svou chladnou hlavou, se však musela vypořádat s jednou zásadní věcí. Bylo to pro ni něco naprosto nového, do té doby nepoznaného..., pocit, rozpoložení, které ji postupně začalo víc a více ovládat, pohlcovat... až do té míry, že nad tím začala zcela ztrácet kontrolu. Zamílovala se do Petera Kennedyho.

Viděli se teď každý den. Chtěl, aby s ním seděla v jeho pokoji a diskutovala o politických otázkách, o věcech, které by ji za normálních okolností zajímaly. Ale vedle Petera se přistihla, že je zcela nesoustředěná, že

vlastně vůbec neposlouchá, o čem Peter mluví, že pouze sleduje jeho pohybující se rty. Jeho výrazné lícní kosti. Jeho vlasy barvy lnu. Svaly, pohybující se pod snědou pletí.

Peter ji uchvacoval. Byl tak inteligentní, tak mužný, tak sebejistý. Byl dokonalý gentleman a zároveň byl velice sexy. Zajímal ji. Vzrušoval ji.

„Čeho chceš v životě dosáhnout?“ zeptal se jí. „A kdy už budeš konečně spokojená?“

„Všeho chci dosáhnout!“ odpověděla Rowena. „A nikdy nebudu spokojená!“

Věděla, že celá tato hra je nebezpečná. Věděla, že to, co dělá, je špatné. Vždyť Topaz ho přece miluje! Ale co mohla Rowena dělat? Bez Peterovy pomoci by ničeho nedosáhla. Jednoduše by prohrála. A prohra bylo něco, co nemohla nikdy přenést přes srdce.

V duchu to Topaz vyčítala. Proč jen to pro ni nemohla udělat? Peter je přece její partner, poslechl by ji. Kdyby s ním byla Topaz promluvila, nemusela se teď Rowena takhle trápit. Ale její nejlepší kamarádka jí prostě odmítla pomoci. Bylo to jejich první nedorozumění. Topaz dokonce odmítla se na to téma vůbec bavit. Byla příliš pohlcena tou zatracenou prací v redakci, pomyslela si Rowena dotčeně. – Nejúspěšnější mladá novinářka roku. Nejúspěšnější redaktorka roku. Budoucí redaktorka *The Times*.

A tak chodila Rowena čtyřikrát týdně na Christ Church za Peterem Kennedym. Peter toužil po tom být neustále přesvědčován. Řekl Roweně, že rád tráví čas v její společnosti, že je půvabná, velice bystrá a okouzlující. Nezapomněl jí neustále připomínat, že především na něm závisí její budoucí úspěch, a že by se proto měla velice snažit a být s ním zadobře.

A Rowena se snažila sama sobě namluvit, že jí jeho chování vůči ní vadí.

Pěstěné trávníky před kolejí sv. Hildy byly plné lidí v plesových róbách. Všude samé hedvábí, satén, šifón... Jediná dívčí kolej v Oxfordu se připravovala na ples Unionu.

„Tak co, jak v tom vypadám?“ chtěla vědět Topaz a legračně zapózovala.

„Děsně sexy,“ řekla Rowena. Topaz měla na sobě sametové šaty, jejichž zelená barva překrásně kontrastovala s jejími vlasy, sytě modrýma očima a světlou pletí. Šaty zdůrazňovaly její pěkná ňadra a sahaly jí přibližně do

půli oblych stehen. Byla v nich k nepřehlédnutí. Dokonce i duchodce na vrátnici na ní mohl oči nechat.

Rowena se snažila nedat najevo svůj nesouhlas. Co si, proboha, myslí, že na sobě má? Vypadá nevkusně! Ten úzký pruh látky jí sotva zakrývá spodní prádlo. Myslí si, že tím zastíní Rowenin vybraný vkus. Ale to se zmýlila – takový gentleman, jakým je Peter Kennedy, tím jistě nadšený nebude. Je přece tak laciná!

„A nemyslíš, že je to moc krátký?“ dodala posléze.

„Co je s tebou? Přivádím tě snad těmi šaty do rozpaků, nebo co?“ šklebila se Topaz. „To jsem zvědavá, co to s Peterem udělá, až mě v nich uvidí.“

Rowena se začervenala.

„No tak, vždyť já jen žertuju,“ usmála se. „Zdáš se mi poslední dobou nějak podrážděná.“

„To ty blížící se volby...“, zamumlala Rowena a v duchu se za své chování styděla. Dovolila, aby její žárlivost vrhla stín na jejich přátelství.

„Moc ti to sluší,“ řekla Topaz upřímně. „Bezvadně ti padnou. Pro mě by ale byly příliš konzervativní. Ty jimi určitě získáš spoustu nových příznivců. Každý, kdo tě tu dneska uvidí, ti dá ve volbách svůj hlas!“

Rowena měla na sobě elegantní růžové hedvábné šaty, ušité ve stylu typickém pro začátek 19. století. Dlouhé blond vlasy jí splývaly až k pasu. Boty na nepříliš vysokých podpatcích ladily s barvou šatů. V ruce svírala malý vějíř a elegantní kabelku. Hedvábné rukavičky jí sahaly téměř k loktům. I Popelka by jí mohla její večerní toaletu závidět!

„Díky,“ řekla Rowena. „To jsem také měla v úmyslu.“

Topaz se na ni zkoumavě podívala. „Jsi ty ale potvora mazaná,“ řekla. „Je to normálně součástí předvolební kampaně, že mám pravdu? Navenek být žensky rafinovaná, ale mluvit jako feministka. Ženy upoutáš svými řečmi, muže svým zjevem!“

Rowena se zasmála: „Na to, že jsi Američanka, ti to docela zapaluje.“

Přes trávník k nim kráčel muž v uniformě. „Váš taxík je připraven, slečno Rossiová,“ řekl.

„Tak kdy už ti to konečně otisknou?“

„Od včerejška za čtrnáct dní,“ odpověděla Topaz. Cestou k autu mýjely hloučky vyparáděných studentů, mezi kterými mohly být i ony dvě, kdyby

ovšem Topaz neodmítla jít pěšky. „A dokonce mě požádal o nějaké další příspěvky. Říkal, že stále shánějí nové talenty...“ vykládala Topaz nadšeně.

„Otisknou to tedy těsně po volbách,“ poznamenala Rowena. Už se to nezadržitelně blížilo. Strachy se jí při tom pomyšlení svíral žaludek. Musí vyhrát, musí! Funkce prezidentky Unionu byl její dosavadní největší cíl. Až dostuduje, všeho nechá, bude se věnovat rockové hudbě, začne nový život. Jejím vzory byli nekonformní individualisté, jako například David Geffen. Ale to všechno musí zatím počkat. Rowena Gordonová věděla přesně, co chce. Jestliže později zanechá kariéry na akademické půdě, nevádí. Musí však odejít jako vítěz. A jejím nejvyšším cílem bylo křeslo prezidenta Unionu.

„Jo, to je fakt,“ konstatovala Topaz. „Jsem teď na nejlepší cestě stát se novinářkou. Nikdy ti nezapomenu, že ses tehdy u svého otce za mě přimluvila, aby přiměl Geoffreyho Stevense, aby si přečetl můj článek. Budu teď psát do *Timesů!* To je přece úžasný!“

„Chceš tady zůstat a pracovat pro *Timesy*?“ zeptala se Rowena, která nic nechápala. „Ty neodjedeš zpátky do New Yorku?“

„Původně jsem chtěla, teď už ale ne,“ řekla Topaz. „Teď, když jsem poznala Petera...“

Taxík minul Cornmarket a směřoval k budově Unionu. Večerní vzduch byl příjemně teplý, ideální počasí na pořádání plesu. Budou tu politici z řad studentů – jak stoupenci Roweny, tak i příznivci Gilberta. Rowena se snažila zapudit myšlenky na Petera Kennedyho. Potká tady spoustu důležitých lidí, takže se nemůže tak okatě oddávat snění.

„Jamesi!“ vykřikla Rowena, zatímco se společně s Topaz prodíraly davem. „Topaz, musím tě seznámit se svým doprovodem, Jamesem Williamsem. Jim u nás pracuje jako pokladník.“

„To jsem netušila,“ usmála se Topaz a potřásla si rukou s oslňujícím studentem druhého ročníku, oblečeným v armádní uniformě. James Williams byl vycházející hvězdou, oblíbený a velmi pohledný mladý muž.

„Velice mě těší,“ řekl a pevně jí stiskl ruku. „*Cherwell* si vede stále lépe! Jistě jste už získali řadu ocenění.“

„Vy víte, jak potěšit novinářku,“ usmála se Topaz.

„Co má tohle znamenat, Williamsi?“ zaútočil Peter Kennedy a postavil se mezi ně. „Svádíš mi tu moji holku! Tohle si nedovoluji!“

James se usmál. Petera znal z Etonu, kde chodil o ročník výš. „Koukej se, Kennedy, zase pěkně otočit a dělej, že nás nevidíš,“ pronesl s vážnou tváří. „To je celý on,“ omlouvala Jamese Rowena.

Peter se na ni usmál a obrátil se k Topaz, aby jí políbil ruku. „Jaké máš dnes překrásné šaty!“

Jsi skoro oblečená, pomyslela si Rowena.

Dívat se na Petera Kennedyho, jak svléká Topaz očima, bylo pro Rowenu nesnesitelné. Sžírала se závistí a cítila se být méněcenná a opomíjená. V tu chvíli přirovnávala Topaz s jejími smyslnými tvary a vosím pasem k bodavému hmyzu. Topaz byla pravděpodobně skvělá v posteli, zatímco ona byla jen frustrovaná a sexem zcela nedotčená panna. Jak by mohla konkurovat té oslnivé a průbojně Američance? To politika Petera zajímala, ne ona, Rowena. Proto se s ní Peter stýkal.

„A co Rowena?“ povytláhl Peter obočí. „Vstaň a ukaž se mi, prosím.“

Byla si vědoma hloučku přihlížejících, mezi nimiž bylo i několik Gilbertových stoupců, které jistě překvapí tím, že je tak dobrou přítelkyní Petera Kennedyho. Trochu poodstoupila a oslnivě se usmála.

„Nepřekonatelné,“ řekl Peter po chvíli, která jí připadala dlouhá jako celá věčnost.

„Jamesi, ty máš ale z pekla štěstí!“

Roweně se opět vrátilo ztracené sebevědomí. Znělo to tak přesvědčivě!

„Tak už je nezdržuj a pojď, zlato. Určitě toho chtějí ještě spoustu stihnout,“ prohodila Topaz a tvářila se spiklenecky. A my také, pomyslela si. Někde v šeru a v soukromí.

„Jasně,“ souhlasil Peter, který ji celou dobu držel za ruku. Usmál se na Rowenu. „My si ještě musíme promluvit později, slečno Gordonová. Konečně jsem dospěl k závěru.“

„Tak už pojď, Roweno, objednal jsem šampaňské,“ volal na ni od baru James.

Na plesu byla Topaz ve svém živlu. Hovořila se spoustou zajímavých lidí, hudba byla skvělá, jídlo vynikající a Peter byl stále vedle ní. Jak by se jí něco takového mohlo nelíbit? Zašli si společně na masáž a manikúru, ze

zvědavosti navštívili i věštce a grafologa, který prohlásil, že Peter je spolehlivý a sebevědomý a Topaz že má skvěle vyvinutý smysl pro humor.

„Zajímalo by mě, proč nikdy nevidí nic negativního,“ podivila se Topaz.

„U tebe by nic takového ani vidět nemohl,“ řekl Peter.

Narazili na hlouček Topaziných přiopilých přátel, kteří je přiměli zatančit si ploužák na americkou hymnu.

„Tak už konečně vím alespoň o jednom americkém zvyku, který se ti líbí,“ škádlila ho Topaz.

„Ale já mám přece rád spoustu amerických zvyků,“ odpověděl Kennedy a objal ji kolem pasu.

„A ze všeho nejraději mám jednu malou Američanku.“ Když ji vzal do náručí a líbal za svitu měsíce, cítila se jako v sedmém nebi. Nikdy by byla neřekla, že to na univerzitě bude tak skvělé. Ta spousta přátel, které tu měla – jak Angličanů, tak i Američanů. Práce ve studentských novinách. Skvělá přítelkyně, na kterou se mohla kdykoli v čemkoli spolehnout. A konečně tu byl její partner, kterého tolik milovala.

„Jsi pro mě vším,“ řekla, když ji přestal líbat. Peter ji něžně pohladil po vlasech. Je mnohem nevinnější, než se na první pohled zdá, pomyslel si. Opatrně ji postavil zpátky na zem. „Měli bychom se vrátit dovnitř,“ navrhl. „Potřebuju najít Rowenu. A také nechci, abys nastydla.“

„Dobře, půjdeme,“ souhlasila Topaz a zamilovaně se na něho podívala.

Peterovi se tohle nelíbilo. Proč se na mě dívá tak oddaně? ptal se sám sebe. Nejsem přece její otec!

Věčně rozesmátá. Nadšeně aplaudující. Flirtující a vtipkující. Rowena byla neustále v centru pozornosti, zejména mužů. Ten večer si ze svých soků nic nedělala. Je přece žena a své ženské zbraně umí náležitě využít.

„Přinesl jsem ti margaritu,“ volal na Rowenu Chris Johnson a mračil se na každého, kdo se mu připlétl do cesty, když šel od baru. Chris byl kandidát na funkci knihovníka Unionu. Byl to chytrý, pohledný mladík s trochu divokým účesem, který mu propůjčoval vzhled mladého Alberta Einsteina.

„Zachránils mi život,“ řekla vděčně a hned se napila. „Jak to vypadá dole?“

„Celkem dobře, řekl bych. Lidé od nás, kteří obsluhují, nalévají každému dvojitou míru.“

Rowena se usmála. Ano, nalévat nad míru byl osvědčený způsob, jak se stát mezi voliči populární.

„Ale ne za naše peníze,“ řekli s Chrisem jednohlasně a upřímně se tomu zasmáli.

Když odešel, pečlivě si upravila krásné hedvábné šaty. Jako zázrakem se jí podařilo vyváznout bez jediného natržení či skvrnky. Tyhle šaty milovala. Byly v jejich rodině po několik generací a sama by v nich jednou ráda viděla oblečenou svoji dceru. Rozhodně by to vypadalo lépe, než kdyby byla napůl nahá, tak jako je dnes Topaz.

„Roweno,“ zaslechla hlas Petera Kennedyho.

„Ahoj, Petere,“ otočila se za hlasem. Stál za ní, opřený o zeď a upřeně na ni hleděl.

„Měla bys na mě chvílku?“ zeptal se.

Bože, jak je krásná, pomyslel si. Ve skutečnosti byla Rowena pravým opakem Topaz. Líbilo se mu, jak je stydlivá, byla tak přitažlivá, když se červenala. Vzrušovala ho.

Rowena Gordonová pro něho byla výzvou. Mnohem větší výzvou než její nejlepší přítelkyně. Byla panna. A byla velice loajální vůči Topaz. Alespoň to všichni tvrdili.

V té chvíli se Rowena potýkala sama se sebou.

Toužila po něm.

„Jistě,“ odpověděla. Rozhlédla se kolem. Všude byla spousta lidí. Celá hlavní budova doslova praskala ve švech.

„Mohli bychom jít do jedné z kanceláří,“ navrhla a kývla na něj, aby ji následoval. Předě dveřmi kanceláře se zastavila, aby navolila kód na bezpečnostním zámku. Kanceláře knihovníka, pokladníka a sekretáře byly veřejnosti nepřístupné. Bylo to za daných podmínek jediné možné místo, kde mohli mít naprosté soukromí.

Peter za sebou zavřel dveře. „Ali Babova jeskyně,“ šeptl.

Rowena zavrtěla hlavou. „To sotva. Několik počítačů, kartotéky a prázdné plechovky od nízkoalkoholického piva nesvědčí zrovna o příliš velkém bohatství.“

Nenašla v sobě odvahu podívat se mu přímo do očí. Teď, když se konečně vzdálili tomu ruchu, té spoustě lidí a byli spolu o samotě.

Partner její nejlepší přítelkyně.

Jak jen můžeš být s Topaz! říkala si v duchu. Jste přece tak odlišní!

„Říkal jsi, že jsi dospěl k závěru,“ pronesla co možná nejchladněji.

„Ano, to je pravda,“ souhlasil Peter. Přisedl si blíž k ní a ona ucítila jemný závan jeho kolínské. „Přesvědčila jsi mě. Rozhodl jsem se, že Gilberta ve volbách nepodpořím. Zítřka bych mu to chtěl říct.“

Roweně se ulevilo. Bez Peterovy podpory nemá Gilbert Docker ve volbách žádnou šanci. Je netalentovaný, prospěchářský a nemá organizační schopnosti. Příští týden mu to v diskusi na téma feminismu dokáže.

„Nevím, jak ti poděkovat,“ řekla a tvářila se vděčně.

Peter se k ní naklonil. „Já bych o něčem věděl...“ Políbil ji lehce na ústa. Než stačila jakkoli zareagovat, objal ji. Cítil její bradavky na svém těle, viděl lesk v jejích očích, slyšel její zrychlený dech. Projel jím záchvěv vzrušení. Topaz Rossiová byla zkušená a vášnivá milenka, ale Rowenina neschopnost a ostýchavost pro něj měly zcela jiné kouzlo. Chtěl ji získat pro sebe, učít ji sexu. Ještě nikdy se nemiloval s pannou.

„Co to děláš?“ šeptala. „A co Topaz?“

Už skoro řekl: „A co je mi po ní?“ Ale našťastí se včas zarazil.

„Já vím... cítím se tak provinile...,“ připustil a dál ji svlékal očima. Rowena se červenala od hlavy k patě. Byla tak sladká. „Topaz je skvělá holka, taky ji mám moc rád, ale... nemůžu si pomoct... S tím, co cítím k tobě, se to nedá srovnávat.“

„Topaz je má kamarádka,“ trvala na svém Rowena. „A o to tady jde.“

Bože, tolik po něm toužila.

„Stejně by nám to dlouho nevydrželo,“ řekl Kennedy mírně. „A ty to dobře víš... Ona je Američanka. Touží po úplně jiných věcech než já. Uvědomil jsem si to, až když jsem se začal stýkat s tebou. Jsme oba stejní, Roweno. Musíme to spolu zkusit. Dovol, abych si promluvil s Topaz a všechno jí vysvětlil.“

„Ne, to ne, tohle vůbec nepřichází v úvahu,“ odmítla Rowena rázně. Sotva mohla dýchat, jak byla rozrušená. Slyšela Petera vyslovit nahlas to, o čem tak dlouho sama přemýšlela... „Nech mě být. Už s tebou nechci mluvit,“ otevřela dveře a s očima plnými slz vyběhla ven.

Peter Kennedy ji nechal odejít.

Vím, že to není na dlouho, pomyslel si.

Kapitola čtvrtá

Atmosféra ve volebním sále byla plná napětí.

Rowena seděla na lavici opozice a s kamennou tváří naslouchala projevu Gilberta Dockera, který jí připadal velice ubohý. Jeho narážky na adresu žen byly vyloženě trapné. Mezi jeho posluchači byla skupinka věčně opilých ragbyových hráčů a veslařský tým Orielu. Gilbertův normálně pisklavý hlásek přecházel do ještě vyšších fistulí. V obličejí byl rudý a lesklý potem. Rowena si všimla, že spousta posluchačů byla jeho projevem znechucena.

Tiskla si rukou spánek ve snaze zahnat tísnivý pocit nevolnosti. Proč já? pomyslela si. Proč teď?

Chris Johnson, jeden z členů výboru, seděl v křesle a rozhlížel se po sále. Vypadal ustaraně. Volební sál byl plný studentů, kteří seděli na lavicích, na zemi a nahoře na galerii. Byla středa a volby byly naplánované na pátek. Diskuse a předvolební řečnická tribuna už proběhly. Zmatky však způsobila švédská princezna Victorie, která měla mít projev, ale svoji návštěvu nakonec musela odložit.

Rowena Gordonová byla za hvězdu. Jako řečník byla nepřekonatelná. Měla skvělé argumenty a setřela by Gilberta v devadesáti devíti případech ze sta. Spoustu lidí přilákala touha uvidět tuhle krvavou lázeň.

Fajn, pomyslel si Chris. Krvavá lázeň, proč ne. Ale nemusela by to být nutně Gilbertova krev, která poteče.

Rowena vypadala skvěle. V tomhle ohledu byla nepřekonatelná. Na sobě měla červené sametové šaty bez ramínek; jejich střih dokonale zdůrazňoval její perfektně tvarovaná prsa a útlý pas. Sytě červená barva šatů nádherně kontrastovala s jejími blond vlasy a zelenýma očima.

Má tak lesklé oči, pomyslel si Chris. Dívky, které na ni závistivě hleděly, a chlapci, kteří si ji měřili od hlavy k patě, netušili, jak vypadala dnes

ráno. Vlasy měla zplihlé a mastné, v obličejí byla bledá a lesklá od potu. Volali k ní doktora. V den, kdy měla Rowena Gordonová veřejně přednést svůj projev, měla čtyřicetistupňovou horečku a bylo jí nařízeno nevstávat z postele.

Chris, coby její přítel, se jí snažil odradit od jejího veřejného vystoupení. Ale jakmile doktor odešel, naklonila se k umyvadlu a zapila deset tablet aspirinu.

„Proboha, Roweno, za to ti to přece nestojí,“ domlouval jí Chris. „Vždyť tohle tě zničí.“

Rowena, která se trásla v horečce, se na něho podívala.

„Ne, nezničí,“ prohlásila odhodlaně. „To já musím zničit Gilberta.“

Peter Kennedy seděl nahoře na galerii a z Roweny nespustil oči.

Něco tu není v pořádku, říkal se. Vím určitě, že s ní není něco v pořádku.

Představoval si, jaké to bude, když Rowena ve volbách neuspěje. Měla by se naučit nebrat si tak velké sousto. Nevěděl, co se s Rowenou děje, každopádně ale byl rád, že se rozhodl nedat svůj hlas Gilbertovi.

Topaz Rossiová se snažila na debatu plně soustředit, ale příliš se jí to nedařilo. Roweně to slušelo a mohla se přinejmenším spoléhat na svůj vzhled. A i kdyby teď náhodou řekla nějaký nesmysl anebo promeškala některou z šancí, jak Gilberta roznést na kopytech, páteční vydání *Cherwellu* se o tom nezmíní. O to už se Topaz postará.

Roweně třesla hlava, bušilo jí ve spáncích. Snažila se však nedat nic najevo. Snaž se soustředit, holka, soustřed' se. Věděla, že bez prášků, které předtím spolykala, by tu teď neseděla.

Usmála se na svého kamaráda Richarda Blacka, který seděl přímo naproti ní. Mrkl na ni a posunky se jí snažil cosi naznačit.

Rowena povytáhla obočí. Co se mi to snaží naznačit? Richard nepřestával gestikulovat. Když však viděl, že je jeho snaha marná, pokrčil rameny a upřeně se zadíval na Dockera.

Gilbert si právě sedal za hlasitého potlesku svých stoupenců z Orielu.

Jack Harcourt, prezident Unionu, vstal, aby představil Rowenu. „Rád bych poděkoval Gilbertu Dockerovi za jeho projev, a nyní mi dovolu představit...“

Proboha ne, říkal si Chris.

„...Rowenu Gordonovou z Christ Church...“

A teď už to mohli vidět i všichni ostatní. Začal se ozývat vzrušený šepot a smích.

„...která bude nyní oponovat panu Gilbertu Dockerovi.“

Rowena s úsměvem vstala a směřovala k pódiu.

Na chvíli se rozprostřelo hrobové ticho, které bylo náhle vystřídáno tím nejhlasitějším potleskem a křikem, jaký kdy Rowena slyšela. Ohromena se stále usmívala. Obecenstvo šílelo, křičelo, smálo se, až plakalo. Lidé tleskali a dupali nohama.

Znovu se zářivě usmála. Dav šílel.

Potom si všimla Gilbertova opovržlivého úsměvu a Chrisova vyděšeného výrazu.

Bože můj, pomyslela si.

Podívala se na sebe, a vtom to zjistila.

Krve by se v ní nedořezal. Její šaty bez ramínek se jí svezly až k pasu a ona teď stála napůl nahá na pódiu před zraky celého sálu.

S pocitem, že omdlí, si zvedla vrchní díl šatů a přidržela si ho na prsou.

Z obecenstva se ozývaly stále hlasitější výbuchy smíchu; stovky studentů pískaly a tleskaly. Všichni, kdo v kampani hájili jméno Roweny Gordonové, se teď hluboce styděli.

Nahoře na galerii propukla Topaz Rossiová v pláč, zatímco Peter Kennedy seděl tiše a strnule. Rowenina odhalená ňadra ho vzrušila natolik, že nebyl schopen jakékoli reakce.

Rowena stála uprostřed pódia, paralyzovaná, cítila, jak se jí do očí derou horké slzy. Na tenhle moment do smrti nezapomene.

Lidé v obecenstvu nepřestávali šílet.

„Proč už neztichnou?“ zeptala se tiše. Na co ještě čekají? A potom jí to došlo. Čekali, až propukne v pláč a zahanbeně vyběhne ze sálu. Podívala se na Gilberta Dockera, který se na ni triumfálně usmál. To ji pobouřilo natolik, že se rozhodla na pódiu zůstat. Zatímco si levou rukou stále přidržovala šaty, pravou rukou dala obecenstvu pokyn, aby se utišilo. Vzápětí s překvapením konstatovala, že sál se skutečně utišil.

Rowena si počkala na úplné ticho.

„Nuže, pane prezidento,“ řekla s úsměvem, „z toho, co se právě stalo,

vyplývá jedno ponaučení – a sice to, že kandidáti by se měli dobře prohlédnout a zkontrolovat, než vyкроčí na pódiu.

Udělalá krok dopředu. Stovky očí na ní doslova visely. „Chci vám říct,“ pokračovala a dramaticky se obrátila k Gilbertovi, „že pro mě dosud nebyla žádná obět tolik vzrušující, žádné pokoření tak velkolepé,“ smála se.

Lidé v obecnstvu tleskali a začali postupně vstávat. Bylo to neuvěřitelné. Všichni najednou obdivovali její statečnost. Ale Rowena ještě neskončila. Stále si jednou rukou přidržovala šaty a potom je najednou, zničehonic, nechala opět spadnout.

„Pane prezidente, ráda bych teď požádala pana Dockera, zda by byl tak laskav a pomohl mi se zipem. Zdá se, že mám nějaké problémy. Pevně doufám, že pomoci ženě není proti jeho zásadám.“

Bryskně se obrátila zády k bezmocnému Gilbertovi, který jí, vzteky celý rudý, šaty nakonec zapnul.

Debata skončila pozdě večer, když venku zrovna přšelo. Studenti se rozeběhli do ulic. Někteří spěchali na kolej, jiní šli ještě posedět do baru. Venku před budovou stálo několik členů Unionu, kteří se dohadovali, byl-li to z Roweniny strany záměr, či ne.

Její pozdější projev byl velice působivý a získal jí spoustu hlasů.

„Ty zatracený volby stejně vyhraje me,“ křikl na Chrise Johnsona Gilbert Docker, který právě vycházel ze dveří.

Chris se pobaveně zasmál.

Topaz vyběhla ze sálu, políbila Rowenu na tvář a utíkala opačným směrem.

„Hej, kam běžíš?“ volala za ní Rowena.

„*Cherwell*...!“ odpověděla Topaz. „Celou tu dobu jsem umírala touhou mít v dosahu počítač. Bude to pecka! Budeš na titulní stránce!“

„Dobře, když myslíš...“, řekla Rowena spíš pro sebe. Měla pravdu, její příhoda asi skutečně bude vděčným tématem pro novináře. A Topaz tím byla natolik zaujatá, že si ani nevšimla, jak chladný zůstal Peter, když ho objala.

Rowena nadšeně přijímala gratulace a hodinu a půl si potřásala rukou s tolika lidmi, že když konečně vyšla ven, byla tak unavená, že si ani neuvědomila, že přší.

Když Topaz přiběhla do redakce *Cherwellu*, rozsvítila a zapnula počítač. Začala vymýšlet možné titulky pro svůj článek: „Zajistí jí prsa prezidentské křeslo?“, „Gordonová všechny šokovala“, „Zázračná prsa“. S úsměvem si zapálila cigaretu a velkými písmeny napsala: „Zázračná prsa“.

Topaz se na chvíli zasnula. Představovala si, jaké to asi bude, až bude pracovat pro skutečné noviny v Londýně.

V myšlenkách se najednou dostala někam úplně jinam, než měla původně v úmyslu. Zatímco Rowena bude prezidentkou Unionu, ona se stane novinářkou a bude pracovat pro *Timesy* a později se možná stane paní Kennedyovou.

Peter se rozkřikl na Gilberta.

„Říkám ti, že to není moje vina,“ vysvětloval mu snad už postě. „Poslyš, Dockere, jdi už domů. Já to snad nějak vyřeším.“

„To bych rád věděl jak. S tím už totiž stejně nic nenaděláš,“ prohlásil Gilbert podrážděně.

Peter odcházel směrem k Merton Street. Proč jen musí všechno vždycky řešit sám?

Rowena seděla ve své pracovně, popíjela čaj a pozorovala dohořívající oheň v krbu. Měla na sobě teplý župan a vlasy měla už skoro suché. Byla příliš rozrušená, než aby mohla usnout. Už poněkolkáté si pročítala článek o Davidu Geffenovi, který jí visel nad postelí. Jestli se stane prezidentkou, musí ho určitě pozvat do Oxfordu... Zrovna když přemýšlela, co by řekla, kdyby se s ním seznámila, uslyšela pronikavý zvuk zvonku u domovních dveří.

„Jen pojd' dál, zlato,“ volala na Topaz.

„To je ale srdečné uvítání,“ řekl Peter Kennedy, který stál ve dveřích.

Rowena vyskočila z křesla a upravila si polorozhalený župan. „Co ty tu děláš?“

„Řekla jsi přece, abych šel dál,“ řekl Peter klidně a nabídl jí cigaretu. Nejdřív odmítla, ale potom si jednu vzala a zapálila si. „Tvůj projev byl vážně skvělej. Všichni tě obdivovali za to, že jsi byla tak kurážná a dokázala pokračovat navzdory tomu, co se ti přihodilo.“

„Díky,“ řekla Rowena, které se při jeho slovech dost ulevilo. Nemohla

si pomoci, měla velkou radost, že přišel. Peter se neukázal od té doby, co ji na plese Unionu políbil. Komu vlastně nevěřím? ptala se Rowena sama sebe. Jemu, nebo sobě?

Byly tu jen dvě možnosti vysvětlující tuto pozdní návštěvu Petera Kennedyho: sex anebo politika. A jelikož byl stále vídán s Topaz, je první možnost takřka vyloučena. „Řekni mi, co pro tebe můžu udělat, Petere.“

„Chci, abys odstoupila z voleb.“

Rowena se napila čaje. Překvapilo ji to, ale nešokovalo. Poznala příliš mnoho ze zákulisí politiky, než aby ji něco takového vyvedlo z míry. Úskoky, podvody, lsti a zrady byly na denním pořádku. Na chvíli zaváhala, jestli Topaz ví o Peterově dnešní návštěvě, ale tuhle možnost vzápětí zavrhla. Topaz je přece její nejlepší kamarádka. Kdyby o tom věděla, jistě by se jí o tom zmínila. Teď, když to pro ni začalo vypadat slibně, přijde Peter s něčím takovým. Ostatně, Gilbertovi po jejím dnešním vystoupení těžko někdo pomůže. Je jasné, že v Peterovi viděl svoji jedinou záchranu.

„Nemám důvod, abych něco takového udělala,“ řekla chladně. „Myslela jsem si, Petere, že stojíš spíš na mé straně.“

„Potom ses tedy zmýlila,“ řekl Kennedy stejným tónem.

„Víš Topaz, že jsi teď tady?“ zeptala se Rowena a srdce se jí rozbušilo. Proč Peter přišel? Proč se rozhodl znovu změnit svůj postoj? Bylo to proto, že ho před časem odmítla?

Prohlížela si jeho pěkný obličej s ostře řezanými rysy, jeho svalnaté tělo, zlatavé vlasy, které měl ještě zvlhlé deštěm. Nechtěla, aby se na ni zlobil, přála si, aby ji měl rád.

„Teď už nemůžu svůj názor změnit, už jsem to Gilbertovi slíbil,“ řekl Peter nekompromisně. „Proč si to nechceš připustit? Proč chceš, abych se musel cítit tak, jak se právě teď cítím...?“

„Ale i mně jsi přece dal své slovo,“ připomněla mu Rowena. Vypadal naštvaně a provinile zároveň. Věděla, že svádí vnitřní boj, zvažuje všechna pro a proti, snaží se vidět věci objektivně, aby se mohl rozhodnout správně. Rowena měla škodolibou radost z toho, jaký zmatek se jí v něm podařilo vyvolat. Jen ať si udělá pořádek v tom, co ke mně cítí, ať si uvědomí, jak moc jsem pro něho důležitá a stojí-li mu za to být na mé straně, pomyslela si Rowena.

„Vždyť já vím,“ promluvil Kennedy rozpačitě. „Neměl jsem to říkat. Ale nemohl jsem si prostě pomoci.“

Rowena měla najednou pocit, jako by se čas na chvíli zpomalil. Chvilí mlčela a zaposlouchala se do praskání ohně a zlověstných zvuků blížící se bouřky. Potom se konečně zeptala: „Jak to celé vlastně myslíš?“ Měla sucho v ústech, srdce jí bušilo a celá rozechvělá čekala na jeho odpověď.

Peter k ní natáhl ruku a něžně ji pohladil po tváři. „Víš přesně, jak to myslím. A ještě řekni, že nemám pravdu. Už pro tebe nejsem jen přítel tvé nejlepší kamarádky. Znamenám pro tebe o hodně víc.“

Rowena mlčela, dokonale zaskočena. Dotek jeho ruky na tváři způsobil, že v klíně ucítila vlhko.

„Řekni, že jsem se zmýlil, a já půjdu.“

Rowena si najednou vzpomněla, jak jí Topaz říkala, co všechno pro ni Peter znamená, že by kvůli němu byla ochotná zůstat v Anglii.

Znovu se mu pátravě podívala do očí. Prohlížela si jeho atletickou postavu a nemohla si nevšimnout, jak vyzývavě se na ni dívá. Zapudila myšlenku na Topaz.

„Ne,“ řekla. „Nemýlil ses.“

Kapitola pátá

Zdálo se, že život běží dál ve stejných kolejích.

Rowena si svědomitě připravovala svoji volební kampaň. Vyvěšovala volební plakáty, organizovala mítinky, pořádala různé akce pro své příznivce a pilovala svůj projev. Peter se definitivně rozhodl být na Gilbertově straně. Se vším mu pomáhal a práce měli mnohem víc než Rowena.

Turisté, kteří v létě přijížděli do Oxfordu především za historickými památkami, mohli v ulicích města narazit na důležité se tvářící studenty v rozevlátých talárech.

Rowena pořádala setkání se svými starými příznivci a postupně si získávala nové a nové. Její fanoušci se sdružovali v různých spolcích. Jedni byli například pracovníci z redakce *Cherwellu*. Byli to lidé, kteří ji podpořovali už od začátku semestru. Všichni se pravidelně účastnili debat a shromáždění. Po Rowenině příhodě se šaty se řady jejích přívrženců rozšířily ještě víc.

Na druhé straně však stál Gilbert. Ambiciózní Gilbert, který prahnul po tom stát se prezidentem. Gilbert, který byl konzervavec. Chtěl podpořit starou školu a tím i názory svého otce. Věci, které byly tak důležité před padesáti lety, však na konci devadesátých let neznamenalý vůbec nic.

Na všech starých a uznávaných kolejích, jako jsou například Oriol, Lincoln, Jesus, Balliol nebo Trinity, byli nejraději, když všechno zůstávalo při starém a nic se neměnilo. Pouze kolej Christ Church se v tomto směru lišila. Rowena nebyla zrovna velkou příznivkyní staré školy. A právě fakt, že byla tak odlišná a pokroková, jí získal řadu stoupenců. Když Gilbert tyto volby nevyhraje a bude kandidovat do voleb příštích, musí ho i tam Rowena porazit. Ustaví svůj vlastní volební tým a Gilberta zničí!

*

Bylo zřejmé, že Rowena se k Topaz už nechová tak jako dřív. S tou sebevědomou Američankou se dala dohromady hned v prvním semestru a vydržela se s ní přátelit už dost dlouho. Svěřovala se jí se vším. Prozradila jí i to, že by chtěla jednou pracovat u nahrávací společnosti. Až dosud mezi nimi nebylo žádné tajemství. A teď se muselo stát tohle!

Ke své nejlepší kamarádce se zachovala zákeřně. Scházeli se s Peterem za jejími zády.

Rowena cítila, že až dosud měla nad Gilbertem převahu. Věděla, že je schopnější, pracovitější, svědomitější a že má mnohem víc příznivců. Teď se ale situace změnila. Teď, když má Gilbert Petera na své straně, může být všechno jinak.

Rowena Gordonová ztrácela sebejistotu.

Vzdychala rozkoší. Jeho ruce jí něžně laskaly po celém těle. Věděl přesně, co Rowenu nejvíc vzrušuje, jak a kde se jí má dotýkat. V pravidelném rytmu pronikal stále hlouběji jejím nádherně vlhkým, rozpáleným tělem... Když poprvé prožívala orgasmus, třásla se rozkoší po celém těle.

„Není to tak špatné, že?“ škádlil ji Peter. „Spát s nepřitelem...“

„Připadám si takhle jako Mata Hari,“ odpověděla Rowena.

Jen těch několik málo vteřin, kdy prožívala orgasmus, nemusela myslet na všechno ostatní, co cítila, když byla s Peterem. Pocit viny. Žárlivost, protože se stále stýkal s Topaz. Nemá dost hrdosti, když není schopná se ho vzdát. Hořkosladká příchut' každého jejich setkání.

Pokaždé když se loučili, říkala Rowena, že je to naposledy, kdy se sešli. Ale vždycky zůstalo jen u slov.

Rowena, dívka, která vyrůstala v klášterní škole, panna, která chlapci opovrhovala a která až do doby, kdy potkala Petera, nepoznala, jaké to je být zamilovaná. Byla racionální, rozhodná, uzavřená a pyšná. Topaz Rossiová byla její první velkou kamarádkou. Pro záchranu jejich přátelství byla ochotná obětovat mnoho. Snažila se skrývat své city a na plese tenkrát Petera dokonce odmítla.

To všechno ale nestačilo. Její touha byla příliš silná. Zanevřela na Topaz, aniž by si byla připustila, jak sobecké je to, co dělá. Hledala tisíce důvodů, kterými by ospravedlnila své chování. Topaz se přece k Peterovi vůbec nehodila. Byla příliš vyzývavá. Příliš „neanglická“. Příliš jednoduchá.

Zato Rowena se zdála být pro Petera ideální: pocházela ze stejné země a ze stejných společenských vrstev, vyrůstala v podobných poměrech jako on. Kennedy byl gentleman, ona byla lady. To, čím Rowena vždy pohrdala, se nyní snažila použít jako argument pro ospravedlnění svého jednání. Sama sebe tak chtěla přesvědčit o správnosti toho, co dělá. Když si s ní chtěla Topaz promluvit, byla chladná a nepřístupná. Řekla si, že jejich přátelství byl omyl už od samého začátku.

„Ještě,“ šeptla Rowena smyslně. Byla stále vlhká a roztoužená. „Ještě. Znovu.“

„Jsi skvělá,“ šeptal jí Peter vzrušeně. Měl pravdu. Jako milenka byla Rowena nepřekonatelná. Zbožňovala sex. Zcela mu propadla. Způsob, jakým reagovala na jeho podněty, ho silně vzrušoval. Nenechávala bez povšimnutí sebemenší jeho dotek či pohled.

Přestože Peter byl jejím prvním sexuálním partnerem, počínala si velice zkušeně.

Ta chladná, domýšlivá Rowena Gordonová! Kennedy se usmál a pomyslel si: život je plný různých překvapení.

Topaz Rossiová šla po Broad Street směrem ke Christ Church a měla výjimečně dobrou náladu. Na rozdíl od svých anglických spolužáků, kteří brali krásu a celkovou výjimečnost Oxfordu jako něco zcela samozřejmého, ona jím byla neustále nadšená. Ve srovnání s New Jersey, kde dříve bydlela, byl Oxford něčím zcela ojedinělým. Přes obrovskou tepanou bránu se podívala do rozlehlých zahrad Trinity College. Před vchodem do Sheldonian Theatre byly rozmístěné busty římských císařů v nadživotní velikosti.

Minulo ji několik studentů v černých rozevlátých talárech, kteří měli namířeno do univerzitního knihkupectví. Přišli sem nakupovat učebnice a skripta, anebo spíš podřadné erotické romány? napadlo Topaz, když je uviděla.

Prošla kolem majestátně vyhlížející budovy hlavní oxfordské knihovny, která byla zároveň i jednou z nejuznávanějších knihoven světových. Pro Topaz však měla jednu nevýhodu – knihy se zde půjčovaly pouze prezenčně. Topaz dávala přednost studiu ve svém pokoji, kde si mohla udělat šálek kávy a pustit si desku Arethy Franklinové.

Byla na cestě za Peterem. Chtěla ho překvapit. Svoji dnešní návštěvu si původně neplánovala, ale najednou tolik zatoužila ho vidět... Život je přece tak krásný, pomyslela si. Na místech, kde se jí ještě to ráno tak něžně dotýkal, dosud cítila příjemné teplo.

Přinesl jí šampaňské: „Chtěl bych ti pogratulovat k dokončení tvého druhého článku pro *Timesy*.“

I její další článek byl v redakci přijat s pozitivním ohlasem. Odevzdala ho bezprostředně po otištění svého prvního příspěvku, těsně po volbách. Rowena bude nadšená, až ho bude číst. Určitě se jí bude líbit. Aby ne, když je o ní!

Na konci Oriel Square, kde byl zadní vchod do Peterovy koleje, se Topaz na chvíli zastavila. Přemýšlela o svém článku, o Peterovi, o své přítelkyni. Slunce příjemně hřálo a ona byla tak šťastná...

Rowena znovu zažívala onen skličující pocit, kdy nemohla ani plakat.

„Musíme to skončit,“ pronesla nepřítomným hlasem. „Nikdy jsem neměla dopustit, aby to došlo takhle daleko.“

Peter jí nabídl cigaretu. Odmítla.

„Nicméně, už se stalo,“ řekl Peter s úsměvem. Najednou si připadal ohromně důležitě. Připadal si tak pokaždé, když si uvědomil, že může v jednom dni spát zároveň s Topaz Rossiovou a Rowenou Gordonovou. Samozřejmě tak, aby to žádná z nich netušila. Rowena sice věděla, že se Peter s Topaz stále stýká, ale nevěděla, kdy mají schůzky.

„Už jsem ti přece řekl, že nemůžu opustit Topaz najednou ze dne na den,“ pokračoval. „Myslel jsem, že jsme se tak dohodli.“

Rowena zírala do protější zdi. Cítila se teď ponížene a ublížené a zároveň po Peterovi tolik toužila. Pocity a nálady se u ní poslední dobou střídaly jako dubnové počasí.

„Co se to s tebou děje? Je to kvůli volbám?“ chtěl vědět Peter. „Přece víš, jak mi teď je, ale musím prostě držet slovo. To, co je mezi námi, nemá co dělat s politikou.“

Zavrtěla hlavou. Věděla, že Peter nemá tak docela pravdu.

„A co slovo, které jsi dal Topaz?“

„Včera jsi přece říkala, že už je to naposled,“ řekl krutě.

Rowena se začervenala. Ano, má pravdu. Přesně tohle řekla, a přesto

dnes přišla znovu. Částečně proto, že touha vidět ho byla silnější než ona, ale také proto, že on sám jí říkal, že by něco takového nikdy nedopustil.

Bylo to tak romantické, když vyšplhal po okapu až do jejího okna, kde jí podal dva tucty rudých růží a láhev šampaňského. Každý den seděl v menze vedle ní. Každé ráno, když si sešla dolů pro poštu, na ni čekal na vrátnici. Byl tak neodbytný a vytrvalý. Bylo tak snadné se mu oddat. Nechat ho dělat, co dělat chtěl. Ne, nemůžu se ho vzdát, pomyslela si Rowena.

„Myslím to vážně, Petere. Ty se teď prostě musíš rozhodnout, které z nás dáš přednost. Takhle to přece dál nejde. Měl by sis uvědomit, že takhle nám oběma ubližuješ.“ Měla slzy na krajíčku.

„Ty jsi ta jediná, po které toužím,“ řekl láskyplně Peter, který si všiml nového zabarvení Rowenina hlasu. Vzal ji něžně do náručí.

Nebránila se. Přála si, aby ji utěšoval. Aby jí řekl, jak moc ji miluje a že udělá cokoli, jen aby byla šťastná.

„Topaz je má nejlepší kamarádka,“ vzdychla. Vzápětí se však zastyděla. Jak mohla něco takového vůbec vyslovit? Vždyť se jí za zády vysmívala, pohrdala jí. A to všechno proto, že se Topaz dopustila jedné velké chyby – nechala se podvádět. A Rowena k ní cítila stejnou nenávist, jakou chová obviněný ke své oběti.

Peter si prohlížel její křehké tělo ve svém náručí. Její smyslné, plné rty, drobná, pevná prsa.

Nikdo z nich si nevšiml, že dveře pokoje zůstaly pootevřené. Nikdo z nich si nevšiml, že je někdo pozoruje.

„O čem to, prosím tě, mluvíš?“ povytáhl obočí. „Byla jsi to ty, kdo řekl, že náš vztah s Topaz nemůže dlouho trvat. Americká venkovanka versus dívka, jako jsi ty! Vzpomínám si, že jsi říkala, že jakmile skončí volební kampaň, přestaneš před ní náš vztah utajovat. Což je zcela pochopitelné – Topaz je přece redaktorkou *Cherwellu*.“

Jemně se dotkl její tváře. „Neobviňuj Topaz Rossiovou z toho, co ke mně cítíš. Nemůže za to. Snaž se být velkorysá, miláčku. Moje láska k tobě se ani v nejmenším nedá přirovnat k tomu, co jsem kdy cítil k Topaz. Ale jestli ty to vidíš jinak...“

„Co jestli vidím jinak?“ nechápala Rowena. Milovala jeho vůni, jeho blízkost jí byla tak příjemná... Chtěla by navždy zůstat v jeho náručí. Přála si, aby ji nikdy nepustil.

„Jestli mě nemiluješ,“ řekl Peter s kamennou tváří.

„Dobře víš, že tohle není pravda!“

„Tak mi to dokaž,“ řekl a natočil se k ní tak, aby ho mohla políbit.

U dveří zatím stála Topaz, oči zalité slzami, že sotva viděla. Mrkla a ucítila, jak jí slaná voda stéká po tvářích. V absolutním tichu, aniž by to kdokoli zaznamenal, seběhla dolů po schodech.

V redakci *Cherwellu* měli všichni spoustu práce. Byla středa, dělaly se poslední úpravy nového čísla. Všechno muselo být připravené k tisku do čtvrtedního odpoledne. Sedmé vydání v tomto roce bude o něco obsáhlejší než čísla předešlá. Budou tu novinky ze sportu, reportáž z veslařských závodů, klepy z plesů několika různých kolejí, rady a tipy pro studenty třetích a čtvrtých ročníků, kteří mají před závěrečnou zkouškou, spousta různých připomínek a pochopitelně obsáhlý článek týkající se voleb do Unionu. V redakci byla spousta lidí, kteří se neustále dohadovali o tom, co bude lepší, proč to či ono udělat právě takhle, proč jeden článek vypustit a jiný zařadit až do příštího čísla.

Když Topaz se Sebastianem vešli do kanceláře, všichni v místnosti se utišili. Jako šéfredaktorka měla Topaz mezi ostatními autoritu. Byla oblíbená, byla s ní legrace, motivovala ostatní, nikdy se nad nikoho nevyvyšovala.

„Milí kolegové,“ oslovila své spolupracovníky Topaz. Na sobě měla černé přiléhavé tričko, obepínající její perfektní poprsí, a úzké černé džíny. Vlasy měla vyčesané do uzlu, jen několik uvolněných pramenů jí volně padalo do obličeje. Měla dnes dokonce i make-up, který obvykle nenosila: decentní růž, světle hnědé oční stíny a vyzývavě růžovou rtěnku. V uších se jí třpytily dlouhé řetízkové náušnice, které se rozhoupaly při každém jejím pohybu. Působila sebejistě a odhodlaně.

Polovina mužského osazenstva místnosti nevěděla, kam s očima.

„V tomto čísle musíme udělat jednu zásadní změnu,“ prohlásila. Její americký přízvuk byl nyní markantnější než obvykle. „Myslím, že se to bude týkat Rogera Walpola.“

Roger, pohodlně usazen v ušáku v rohu místnosti, k ní překvapeně vzhlédl. „Oč jde?“ zeptal se. „Můj článek se ti nelíbil?“

Roger ve svém článku rozebíral otázku alkoholismu – nejzávažnějšího problému mezi studenty. Jeho článek byl doplněn šokujícími fakty a statistikami.

„Ne, to nemám na mysli. Tvůj článek je, jako ostatně vždycky, skvělý,“ usmála se Topaz. „Zcela určitě bude příští týden na titulní straně. Jde tu o něco jiného, o jeden můj aktuální příspěvek.“

„A čeho se ten tvůj příspěvek týká?“ zeptal se někdo.

Topaz se na chvíli odmlčela.

„Týká se kandidatury Roweny Gordonové.“

Všichni v místnosti chtěli najednou vědět podrobnosti a začali se vypyatvat jeden přes druhého.

„Vždycky jsem si myslel, že vy dvě jste kamarádky,“ neskrýval svůj údiv Phil Green.

Topaz pokrčila rameny. „Dělám jen svoji práci.“

„Co tím chceš říct?“

„Chci jen dát všem na vědomí, že Rowena až dosud obelhávala své příznivce a sympatizanty, zkrátka všechny ty lidi, kterým napovídala, jak moc jí na nich záleží. A zatím jí jde jen o její vlastní prospěch. Celá ta věc s jejími šaty byl předem připravený manévr. Příběh o noži v Joanniných dveřích si celý vymyslela. A to všechno jenom proto, aby mohla pošpinit jméno Gilberta Dockera.“

„To je vážně pravda?“ zeptal se Roger, který byl zcela šokován.

Topaz se mu podívala zpřímá do očí. „Každé mé slovo je pravdivé.“

„To je teda bestie!“ neodpustila si poznamenat Jane. „Ale my už jí ukážeme. V pátek ráno před volbami se to o ní všichni pěkně dozvědí.“

Všichni byli tou zprávou šokováni. Dobře si uvědomovali, co pro Rowenu bude něco takového znamenat. „To ji přece úplně zničí!“ vykřikl někdo.

Topaz počkala, dokud se všichni úplně neutišili. V úžasu na ni hleděli a svými pohledy jí viseli na ústech.

„Tak přesně v to doufám,“ řekla.

Rowena Gordonová byla po delší době opět spokojena sama se sebou. Našla v sobě tolik síly, že řekla Peterovi Kennedymu, že už se s ním nechce dál scházet. A myslela to tentokrát naprosto vážně.

Když jí poslal květiny, odmítla je.

Třikrát mu položila telefon.

Na vrátnici se nechala zapírat.

Bude to těžké, ale budu se s tím muset nějak vyrovnat, říkala si.

Po tom, co ji dnes ráno políbil, by ji nemusel dlouho přemlouvat...

Nevěděla, kde se v ní vzalo najednou tolik síly, aby se ho dobrovolně zřekla.

Rowena stála před obrovským nástěnným zrcadlem a kartáčem si pročesávala své plavé vlasy. Najednou se zarazila a dlouze se zadívala na svůj odraz v zrcadle. Vždycky Topaz záviděla její dokonalou figuru. Teď se ale rozhodla být spokojená se svým tělem. Prohlížela si svoji štíhlou postavu, růžové bradavky na malých pevných prsou. Byla přesvědčená, že se její tělo bude skvěle vyjímat na prezidentském křesle.

Uslyšela naléhavé zaklepaní na dveře.

„Kdo je?“ zeptala se, zatímco sahala po hedvábném županu. Její pokoj nebyl zařízen tak luxusně jako Peterův. Byla však přesvědčená, že Charles Gordon by byl s jejím vkusem spokojen.

„To jsem já. Topaz,“ ozvalo se za dveřmi.

Rowena znervózněla.

„Už běžím,“ volala a jednou rukou si svazovala vlasy do uzlu. Krev jí stoupala do tváří. Měla by se Topaz přiznat? Ne, to v žádném případě. Zavrhla okamžitě tu bláznivou myšlenku. Ulevila by tak sice svému svědomí, ale na druhou stranu by tím bolestně ranila svoji kamarádku.

Zhluboka se nadechla a otevřela dveře. Topaz vkročila do dveří důvěrně známého pokoje. Předem si tuhle situaci představovala, nacvičovala. Věděla přesně, co, jak a kdy řekne.

Rowena, ta hnusná, pokrytecká bestie! Ta odporná chladná Angličanka. Topaz si okamžitě všimla jejího značkového županu ze zeleného hedvábí. Věděla, že si Rowena potrpí na luxusní oblečení. Milovala přepych. Cítila se dobře v komfortu. Na stolku stála z poloviny plná láhev drahého koňaku. Na vnitřní straně dveří visel její dlouhý kožený kabát.

Věci, kterých by byla škoda pro americkou venkovanku! Topaz prošla kolem Roweny a vrhla na ni pohled plný hlubokého opovržení.

Rowena cítila tlukot svého srdce až v krku. V takovémhle rozpoložení zažila Topaz snad jen jednou. Bylo to tehdy, když jí jeden ze zakládajících